

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 30

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 14
tinguda el dia 17 de desembre de 1980

Sessió Plenària núm. 15

Primera reunió
tinguda el dia 17 de desembre de 1980

SUMARI

Sessió Plenària núm. 14. S'obre la sessió a tres quarts i set minuts de cinc de la tarda, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El punt únic de l'ordre del dia fa referència a l'aprovació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre transferències de crèdits del Pressupost del Parlament per a l'any 1980 (en sessió secreta).

Atès el caràcter de la sessió, no se'n fa pública la transcripció.

S'aixeca la sessió a les cinc i dos minuts de la tarda.

Sessió Plenària núm. 15. S'obre la sessió a un quart i nou minuts de sis de la tarda, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El M. H. Sr. President proposa una ampliació de l'ordre del dia, per tal que es posi a votació una proposta conjunta de tots els Grups parlamentaris que fa referència a la resolució número 8 de l'11 de novembre. El Sr. Secretari Primer dona lectura al text de l'esmentada resolució, que s'aprova per assentiment (p. 827).

Segon punt de l'ordre del dia (originàriament primer): Debat de la resolució núm. 13, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 2 d'octubre de 1980 (BOPC, 11), sobre els traspassos dels serveis de l'Estat a la Generalitat. El M. H. Sr. President obre el debat. Pren la paraula l'H. Conseller d'Economia i Finances, Sr. Trias i Fargas (p. 827).

El M. H. Sr. President recorda el que preveu l'article 119.2 del Reglament del Parlament per a aquesta mena de debats, i, per economitjar temps, proposa de continuar amb el punt quart (originàriament tercer) de l'ordre del dia, que fa referència a preguntes amb resposta oral (p. 833).

- El M. H. Sr. President adverteix la Cambra que en la sessió d'avui s'aplicarà l'article 128.3 del Reglament, el qual determina que els Grups que durant el període de sessions hauran fet un nombre de preguntes superior al que els correspon perdran el dret que els sigui aplicat l'ordre cronològic. També indica que la Mesa, utilitzant l'article 128.2 del Reglament, ha decidit d'ampliar el temps destinat a preguntes. Tot seguit dóna lectura a la llista de preguntes que hi ha presentades per a aquesta sessió (p. 833).*
- El Diputat Sr. Franch, del G. p. de Centristes, pregunta a l'H. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el consum d'electrificació per al reg agrícola i sobre la situació dels ramaders afectats per la recessió del consum de carn (p. 834). L'H. Conseller, Sr. Carol, respon al Diputat Sr. Franch (p. 834).*
- El Diputat Sr. Joan Josep Martí, del G. p. de Convergència i Unió, pregunta al Consell Executiu sobre el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre (p. 834). L'H. Conseller de Governació, Sr. Vidal i Gayolà, respon al Diputat Sr. Martí (p. 835). En torn de rèplica, pren la paraula el Diputat Sr. Martí (p. 835).*
- El Diputat Sr. Mesegué, del G. p. de Centristes, pregunta al Consell Executiu sobre el funcionament de l'aeroport de la Seu d'Urgell i sobre les obres de carreteres a la província de Lleida (p. 835). L'H. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Sr. Cullell, respon al Diputat Sr. Mesegué (p. 836).*
- El M. H. Sr. President adverteix que la pregunta del Diputat Sr. Jesús Prujà, del G. p. d'Esquerra Republicana, sobre els treballadors estrangers a Catalunya, no serà formulada per tal com fa molt pocs dies es féu una pregunta similar en el Ple.*
- El Diputat Sr. Francesc Casares, del G. Socialista, pregunta a l'H. Conseller de Justícia sobre l'Administració de Justícia a Catalunya (p. 839). L'H. Conseller, Sr. Gispert, respon al Diputat Sr. Casares (p. 840). El Diputat Sr. Casares (p. 842) i l'H. Conseller de Justícia (p. 843) intervenen en sengles torns de rèplica.*
- El Diputat no adscrit Sr. Josep Benet pregunta al Consell Executiu sobre els arxius de la Generalitat (p. 844). L'H. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Sr. Cahner, respon al Diputat Sr. Benet (p. 845). El Diputat Sr. Benet (p. 848) i l'H. Conseller (p. 850) intervenen en sengles torns de rèplica.*
- El M. H. Sr. President adverteix que s'aplicarà el Reglament de forma estricta, per tal que es pugui cobrir en cada sessió tot el torn de preguntes previst.*
- Se suspèn la sessió a un quart i un minut de nou del vespre.*

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 14

*S'obre la sessió a tres quarts i set minuts de cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barre-
rera, acompanyat de la totalitat dels membres de la
Mesa. Al banc del Govern seuen els Honorables Conse-
llers Srs. Coll i Alentorn, Oller, Guitart, Cahner, Cullell,
Laporte, Sanuy i Rigol.*

Ordre del dia

*Aprovació del Dictamen de la Comissió de Govern In-
terior sobre Transferències de Crèdits del Pressupost del
Parlament per a l'any 1980 (en sessió secreta).*

*D'acord amb l'article 60.3 del Reglament del Parla-
ment, la transcripció d'aquesta sessió no es publica. Els
acords adoptats són publicats al Butlletí Oficial del Par-
lament de Catalunya, núm. 17, p. 391.*

S'aixeca la sessió a les cinc i dos minuts de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 15

*S'obre la sessió a un quart i nou minuts de sis de la
tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Bar-
rera, acompanyat de la totalitat dels membres de la*

*Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr.
President de la Generalitat i els Honorables Consellers
Srs. Coll i Alentorn, Cahner, Laporte, Rigol, Oller, Gui-
tart, Sanuy, Trias i Fargas, i Cullell.*

Ordre del dia

- 1. Debat de la resolució núm. 13, aprovada pel Ple del
Parlament en sessió tinguda el dia 2 d'octubre (BOPC
núm. 11), sobre els traspassos de serveis de l'Estat a la
Generalitat.*
- 2. Convocatòria de sessions extraordinàries el mes de
gener de 1981, amb l'objecte de realitzar els tràmits le-
gislatius referents al Projecte de Llei de Pressupost de la
Generalitat per a l'any 1981.*
- 3. Preguntes amb resposta oral.*

Modificació de l'ordre del dia

*El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, si volen ocu-
par els escons. (Pausa.)*

*Es reprèn la sessió. Abans de passar al segon punt de
l'ordre del dia, i fent ús del que preveu l'article 61, apar-
tat 4, proposaria als senyors Diputats l'alteració següent
de l'ordre del dia. Ha arribat a la Mesa un escrit signat*

pels Portaveus de tots els Grups parlamentaris, referent al compliment, per part del Parlament, de la resolució vuitena aprovada el dia 11 de novembre. Aleshores, proposaria al Ple que aquesta qüestió, el tràmit d'aquest document, passés com a punt prioritari de l'ordre del dia abans d'encetar els següents i, si el Parlament accepta aquesta modificació, aleshores en donàrem lectura i, eventualment, el Parlament decidiria sobre la proposta feta pels senyors Portaveus.

Els senyors Diputats i les senyores Diputades estan d'acord amb aquesta modificació de l'ordre del dia? *(Pausa.)*

Bé. Considerant, doncs, que per assentiment ha quedat aprovada la modificació que proposo, demano al senyor Secretari que doni lectura d'aquesta proposta.

Compliment de la resolució núm. 8 aprovada el dia 11 de novembre de 1980

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Ple del Parlament, a proposta conjunta de tots els Grups parlamentaris, declara que la resolució número 8, presa en la sessió de l'11 de novembre d'enguany —volia dir número 13—, tenia el sentit de possibilitar un debat del Parlament sobre els criteris per a elaborar els plans d'obres i serveis del 1981, abans que el Consell Executiu trametés al Parlament el Projecte de Pressupost de la Generalitat o, en tot cas, debatre els esmentats criteris de forma coordinada amb el tràmit parlamentari del Pressupost. Atès que el Projecte de Pressupost ja ha estat presentat pel Consell Executiu, i que el seu debat s'iniciarà amb posterioritat al 31 de desembre d'enguany, el Parlament acorda que la resolució de referència sigui aplicada en el sentit que el debat sobre els criteris per a elaborar els plans d'obres i serveis del 1981 s'integri al més genèric sobre el pressupost de la Generalitat per a l'esmentat exercici.»

El Sr. PRESIDENT: És a dir, aquesta proposició significa que el Parlament havia aprovat que el debat sobre aquests criteris havia de ser elaborat, havia de tenir lloc aquest mes de desembre, per tant, que el Parlament acorda de diferir el debat fins al mes de febrer.

Els senyors i senyores Diputats estan d'acord amb aquesta proposta de tots els Grups parlamentaris?

Bé. No havent-hi oposició, doncs, considerem la proposta aprovada per assentiment.

Debat de la resolució núm. 13, sobre els traspassos de serveis de l'Estat a la Generalitat

Passem aleshores al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat de la resolució núm. 13, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 2 d'octubre i que fa referència als traspassos de serveis a la Generalitat. Dono lectura a la resolució reclamant al Consell Executiu una informació, amb periodicitat mensual, de la marxa dels traspassos i de l'adequació de les valoracions efectuades, tant pel que fa a les despeses reals de funcionament com al nivell d'inversió necessari en relació amb

les inversions generals de l'Estat, a l'explicitació de les garanties polítiques de què el Consell disposa per a la fixació del calendari anunciat pel President de la Generalitat. El Parlament establirà les prioritats a seguir en el procés de negociació. Aquest és el text literal de la resolució aprovada que dona lloc, doncs, al debat que anem a encetar ara. Per a aquest debat, la Junta de Portaveus va considerar que li podien ser aplicables els articles 119 i 120 del Reglament, relatius als debats generals, amb la variant, evidentment, que no cal que en aquest cas sigui el President de la Generalitat qui intervingui en nom del Consell Executiu, sinó que ho pot fer qualsevol membre del Consell. Així mateix, la Junta de Portaveus va acordar que eren aplicables les normes que per als debats generals havien estat aprovades anteriorment i que havien estat ja aplicades en el debat econòmic, i que segurament els senyors Diputats recorden, i que, si fos necessari, doncs, explicariem novament. D'acord, doncs, amb tot això, el debat ha de començar amb una intervenció d'un membre designat pel Consell Executiu, que en aquest cas serà l'Honorable Conseller d'Economia i Finances. Té la paraula, doncs, el senyor Ramon Trias i Fargas, en nom del Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Parlament de Catalunya va aprovar una resolució, com s'ha dit, demanant del Consell Executiu informació sobre la marxa dels traspassos i l'adequació de les valoracions efectuades en relació amb aquests, amb especial referència al nivell d'inversió necessari en relació amb les inversions generals de l'Estat. Així mateix, la resolució pregunta per les garanties polítiques de què disposa el Consell per a la fixació del calendari anunciat pel President de la Generalitat en matèria de traspassos. En compliment de l'esmentat manament parlamentari, procuraré explicar amb alguns detalls la situació en el moment actual. Recordem que l'Estatut preveu dues Comissions Mixtes: la de la Disposició Transitòria Sisena fa referència al traspàs de serveis inherents a les competències que corresponen a la Generalitat. La Disposició Transitòria Tercera del mateix text crea una Comissió Mixta paritària addicional que establirà un mètode per tal de garantir el finançament dels serveis traspassats. Són dues Comissions molt ben definides, però que en certa manera són complementàries. La primera fa referència a l'àmbit jurídic i polític del traspàs dels serveis, sobretot, i la segona intenta, per vies diferents, de valorar adequadament el cost efectiu d'aquests serveis, així com d'agenciar-ne el finançament.

(Alguns senyors Diputats fan indicacions de no sentir bé l'orador.)

El Sr. PRESIDENT: És que els senyors Diputats tenen dificultats a sentir el senyor Trias? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Perdoneu. *(Pausa.)* Ara potser millor? *(Pausa.)* Bé. Informaré tot seguit de la situació de les tasques de cadascuna de les esmentades Comissions.

Començarem per la constitució i treballs de la Comissió Mixta de traspassos de serveis. Insisteixo que aquesta Comissió Mixta es refereix al traspàs de serveis entesos com a unitat funcional d'actuació administrativa i no a la

renegociació de les competències de la Generalitat com alguns han entès. És ben sabut que aquestes últimes estan definides en el text estatutari, sense cap més variació de la que pot resultar eventualment de la reforma de l'Estatut. És cert, però, que la Comissió Mixta ha hagut de tenir alguna flexibilitat a l'hora d'adaptar els serveis traspasats, d'una banda, al text legal i, de l'altra, a les realitats de la seva pròpia existència. Ens referim, en primer lloc, a la Comissió Mixta de traspasos, perquè és evidentment la que cronològicament ha de començar, i, de fet, ha començat a treballar abans. Un cop establerts els traspasos, arriba el moment de jutjar el fons de la seva valoració.

La Comissió Mixta de traspasos es va constituir creada per un Decret de la Presidència de la Generalitat del 6 de juny del 80, i quedà integrada per les següents persones, com potser és sabut, però que convé repetir: President, Miquel Roca i Junyent; Vocals, Enric Argullol i Morgades, Vicenç Capdevila i Cardona, Joan Hortalà i Arau, Alexandre Pedrós i Abelló, Eduard Punset i Casals, Frederic Rahola i Despona, Feliu Riera i Domènech, Ramon Trias i Fargas, i Josep M. Vilaseca i Marcet. Més endavant, el senyor Josep Clua va substituir el senyor Eduard Punset i Casals. El dia 9 de juny de 1980 es va celebrar la sessió constituent de la Comissió Mixta, integrant-se la representació de l'Estat, formada pels senyors següents: President, Ministre d'Administració Territorial; Vocals, Secretari d'Estat per a les Comunitats Autònomes, Director General de Cooperació amb els règims autonòmics, Director General de desenvolupament autonòmic, Director General de Coordinació amb les finances locals, Director General de la funció pública, Director General del patrimoni de l'Estat i, finalment, es va incorporar, en aquesta banda de l'Administració central, el senyor Josep Melià i Pericàs.

La Comissió Mixta funciona a base de grups de treball que preparen els temes que han d'ésser tractats en el Plenari. Els grups de treball tenen una vessant catalana que es reuneix i elabora el punt de vista de la nostra banda. Els acords d'aquesta representació catalana són després negociats amb l'altra part a Madrid. Les prioritats en la negociació han estat assenyalades pel Consell Executiu de la Generalitat, que en la primera etapa va voler complementar les transferències produïdes a l'època de la Generalitat provisional. Tot seguit, es van negociar els traspasos que poden afectar més directament la qualitat de vida, singularment ensenyament, cultura, sanitat i també els serveis que fan referència a treball.

En la documentació tramesa al Parlament, hi ha una exposició detallada de les sessions de treball, així com, primer, de les transferències aprovades pel Consell de Ministres; segon, dels acords de la Comissió Mixta proposats al Govern i pendents del corresponent decret, i, tercer, també de les transferències que estan en curs de negociació d'acord amb un calendari ja fixat. Convindria indicar aquí que els traspasos s'efectuen a base d'un decret, al qual acompanyen els annexos corresponents. Amb aquesta forma d'actuació ens apartem, és cert, de la norma de procedir de la Generalitat provisional, que primer negociava el traspàs de les competències i després, per via d'annex, feia la transferència dels béns im-

mobles, funcionaris i mitjans financers. I això perquè aquesta experiència no va ser positiva, ja que la vertadera discussió s'iniciava amb posterioritat a la publicació del decret de traspàs. D'altra banda, la Comissió de traspasos, amb el desig ben legítim, i això és important, de veure materialitzats, com abans millor, a favor de la Generalitat, els serveis que li pertocuen, estableix unes primeres valoracions provisionals, evitant així el retard d'uniques valoracions aprofundides que, de tota manera, efectuarà la Comissió de Valoracions, tal com veurem més endavant.

Els traspasos de serveis estableixen en primer terme un inventari detallat de béns, drets i obligacions del servei que es traspassa. En segon lloc, inclouen les relacions nominals de personal transferit, ja siguin funcionaris, contractats o sotmesos a relació laboral. Finalment, es parla dels crèdits pressupostaris transferits. En relació amb aquest últim extrem, ja hem dit que la Comissió Mixta de traspasos fa una referència simple i directa dels crèdits pressupostats de l'exercici corresponent a l'efectivitat del traspàs, sense perjudicar la valoració d'altres exercicis o la valoració definitiva que són funcions de l'altra Comissió, de la Comissió Mixta de Valoracions. La documentació tramesa al Parlament estableix en detall els decrets i els annexos que fan referència als traspasos de serveis, i el meu discurs la dona per llegida, aquesta relació, i hi fa constant referència. Allà s'apreciaran en detall les relacions de béns, les llistes de personal i algunes de les disposicions financeres. Estic segur que, si fos necessari, els meus companys de Govern atendran qualsevol pregunta relacionada amb tot això. De tota manera, en un comentari global, jo diria que el personal transferit i que actualment ja depèn de la Generalitat forma la quantitat considerable de sis mil tres-cents set persones. A continuació, desitjo indicar la distribució orgànica del referit personal: la Presidència, sis-cents quaranta; la Governació, dos; Sanitat, dos mil set-cents quaranta-un; Política Territorial, mil cinc-cents trenta-un; Agricultura, sis-cents vuitanta; Treball, dos-cents seixanta-nou; Comerç, seixanta-nou; Turisme, vint-i-vuit; Indústria i Energia, dos-cents vuitanta-vuit, i Cultura, cinquanta-nou. Personal ja, a hores d'ara, sota la jurisdicció de la Generalitat i, per tant, al marge del personal que ens arriba per traspasos ja aprovats en Consell de Ministres, a més de la Comissió Mixta, però que estan pendents de formalització d'annex i, per tant, de publicació del decret.

Des d'un punt de vista econòmic, em fa l'efecte que pot il·lustrar la Cambra que parlem dels crèdits pressupostaris dels serveis transferits, també distribuïts per òrgans de gestió. Comencem per l'etapa pre-autonòmica: Agricultura, 466 milions; Indústria, 203 milions; Urbanisme, 267 milions; Comerç, 530 milions; Turisme, 30 milions; Transports, 4.671 milions; Cultura, 81; Sanitat, 294 i Treball, 276. Total, de l'etapa de la Generalitat provisional, 6.918 milions. L'etapa autonòmica, fins al 31 de desembre d'aquest any, en relació amb serveis transferits i consolidats ja en poder nostre, o sia, havent-ne pres possessió la Generalitat, o d'aquells que entren en vigor el 31 de desembre o el primer de gener, són els següents: Sanitat, 6.502 milions; Urbanisme, 1.103 milions; Cul-

tura, 530 milions; Esports, 656 milions; Agricultura, 1.058 milions; Obres Públiques, 5.619 milions; Treball, 192 milions; Ensenyament, 40.470 milions. En total, doncs, de la Generalitat estatutària i parlamentària, en definitiva, 56.130 milions. Em fa l'efecte que aquestes xifres són, a bastament, significatives, però m'agradaria situar el tema d'una manera fins i tot més comparativa, potser més sintètica i més alliçonadora i, per tal de copsar una mica l'abast que pot tenir aquest tema dels traspassos, mesurat en termes de persones, diguem que el traspàs d'ensenyament, que ja ha estat aprovat pel Consell de Ministres, i que es farà efectiu a final d'any, ja que el decret corresponent només espera els annexos, significarà una aportació de vint-i-set mil funcionaris en nombres rodons. D'altra banda, Sanitat, que encara no ha vist aprovat el seu traspàs però que el té en curs de negociació molt avançada i amb el calendari fixat com a molt tard per al començament de l'any que ve, aportarà divuit mil funcionaris més. Quantitat molt important, si bé inferior, serà la que ens vindrà per la via d'Obres Públiques i Política Territorial. No sembla exagerat afirmar que, al final de l'any 81, l'element humà al servei de la Generalitat girarà al volant de les setanta mil persones. En relació amb tot això, i en resposta a l'última part de la resolució del Parlament, que parla del calendari dels traspassos, em permeto recordar que la Disposició Transitoria Sisena de l'Estatut, en el seu apartat tercer, diu que la Comissió Mixta de traspassos haurà de determinar en un termini de dos anys, des de la data de la seva constitució, el terme en el qual s'haurà de completar el traspàs de tots els serveis que corresponen a la Generalitat. Doncs bé, quan amb prou feines fa sis mesos que s'ha constituït aquesta Comissió, ja podem dir que tenim establert el calendari de la major part dels traspassos que ens corresponen d'acord amb l'Estatut, i que és molt possible que en el termini de dos anys tots els traspassos hagin quedat efectuats. Les precisions sobre el calendari figuren en la documentació tramesa al Parlament amb motiu d'aquest debat, i em permeto recordar als senyors Diputats que varen participar en la redacció de l'Estatut que aquest accelerament era aleshores impensable. Tant és així que l'apartat primer de l'article 45 de l'Estatut preveia la possibilitat que el traspàs de serveis tardés més de sis anys a partir de la vigència de l'Estatut. Crec, doncs, que el ritme que es porta és molt satisfactori i es correspon plenament amb les previsions efectuades pel Molt Honorable President de la Generalitat en dues ocasions davant d'aquesta Cambra.

I ara, la Comissió de Valoracions. Tots aquests traspassos que hem indicat, i que són d'una gran importància quantitativa i qualitativa, requereixen, com és natural, un finançament adequat. Jo haig de dir que els traspassos sense diners suficients poden ésser contraproductius, de la mateixa manera que he dit a vegades que una autonomia mal finançada no passa d'uns jocs florals. En un terreny d'objectivitat crec que haig de fer alguns comentaris generals al Parlament de Catalunya. Efectivament, el tema de les valoracions és el més difícil dels de tots. Per què? En primer lloc perquè l'Estat de les autonomies té, per damunt de tot, compensacions políti-

ques, àdhuc per a la gent que representa els interessos del centre.

Si l'Estat de les autonomies triomfés, també ells reclamarien justament una part de l'èxit. En la mesura que es va baixant en l'escalafó del poder i es passa dels estaments polítics als estaments burocràtics, resulta que les compensacions polítiques van disminuint i els buròcrates no veuen més que les dificultats i les minves de poder sense cap promoció per a ells. És natural que no donin facilitats. I com que les negociacions sobre valoracions són molt tècniques, els buròcrates són inevitables i les coses es compliquen també inevitablement. En segon lloc, s'ha de dir que una dosi més o menys important, però sempre present de centralisme atàvic, fa veure des de Madrid amb prevenció qualsevol concessió autonòmica i, àdhuc, per part d'aquelles persones que desitgen sincerament que es produeixi l'Estat de les autonomies.

Finalment, s'ha de reconèixer que el càlcul dels costos efectius i complets de tota autonomia és objectivament molt difícil de fer. I això ha estat reconegut a Estats Units, a Alemanya Federal i a tots els països en els quals hi ha alguna forma d'autonomia territorial. L'Estat de les autonomies portat a terme seriosament és més difícil que construir un Estat federal des d'una taula verge, neta i disposada a acceptar tota creació des d'una taula rasa. Es tracta, en el nostre cas, de construir; però, inevitablement, primer, de desmuntar una estructura centenària. Dos-cents cinquanta anys de lluita centralitzadora, des dels Reis Catòlics a Felip V, i dos-cents cinquanta anys més de centralisme triomfant, des de Felip V fins al General Franco, no es desmunten tan fàcilment. Tanmateix, amb cautela, paciència i determinació ho estem fent. No puc evitar d'imaginar amb una certa satisfacció el que deu estar pensant el Cardenal Cisneros des de l'altre món. Efectivament, que les valoracions són quelcom de difícil, no ens ha de sorprendre. Precisament, el càlcul dels costos indirectes al si de la Comissió Tècnica, anomenada Mixta, que actuava durant la Segona República, va ser tan conflictiu que el President Macià estimà oportú d'anar a Madrid, el maig de l'any 33, assistit pel Conseller Pi i Sunyer i de Pere Coromines, per tal de resoldre el problema amb una entrevista directa amb Manuel Azaña, en la qual es posava tota l'esperança. Manuel Azaña semblava ben disposat, però precisament en aquells moments, i malauradament, el Ministre Jaume Carner va haver de dimitir per motius de salut, i el substituï, al Ministeri de Finances, Agustín Viñuales, un dels tècnics de Finances de Madrid de més prestigi, d'altra banda, que havia redactat l'informe A de la Comissió Mixta. Aquest senyor es mostrà inassequible a l'argumentació de Manuel Azaña i de Pi i Sunyer, fins al punt que en un Consell de Ministres, celebrat el mes d'agost, descrit en una carta dramàtica de Lluís Companys, Azaña i el seu Ministre de Finances s'enfrontaren de tal manera que es produí una crisi parcial de Govern. Segons Pi i Sunyer, aquest enfrontament sobre valoracions de serveis autonòmics contribuï poderosament a la caiguda del Govern Azaña, el setembre del 33.

A partir d'aquell moment la solució final s'aniria en-darrerint i deteriorant —i preguem nota d'aquest fet. Re-

cordo això perquè els senyors Diputats tinguin present que aquestes qüestions de diners són per a Madrid extraordinàriament sensibles. Crec, doncs, que la negociació requereix coneixement, requereix molta paciència, requereix energia per banda i banda, i, amb tot, jo sóc tolerablement optimista quant al resultat final del nostre finançament.

I anant de cara als fets, diem que la Comissió Mixta de Valoracions va ser constituïda el 7 de juliol de 1980, pel decret 113 del 80 de la Presidència de la Generalitat. I foren nomenats els senyors següents: Ramon Trias i Fargas, President; Vocals, Vicenç Capdevila, Llibert Cuatrecasas, Josep Fornas, Carles Gasòliba, Joan Hortalà, Alexandre Pedrós, Eduard Punset, Feliu Riera, i Josep Maria Vilaseca. El dia 3 d'octubre, el senyor Josep Clua era nomenat en substitució del senyor Eduard Punset, i el dia 15 de juliol del 80, en què es va celebrar en reunió constitutiva de la Comissió Mixta de Valoracions, la representació de l'Administració de l'Estat quedava integrada pels senyors següents: President, Ministre de Finances, Vocals, Sots-secretari de Finances, Sots-secretari de Pressupostos, Director General del contenciós de l'Estat, Director General de Tributs, Director General del Patrimoni de l'Estat, Director General de Coordinació amb les finances territorials, Inspector General dels Serveis del Ministeri de Finances, i Inspector General del Ministeri de Finances. Aquesta Comissió —ja ho he dit— té com a objectiu garantir finançament dels serveis traspassats a la Generalitat amb una quantitat igual al cost efectiu directe i indirecte del servei a traspassar a Catalunya en el moment de la transferència, mitjançant la fixació d'un percentatge de participació en la recaptació total de l'Estat. Aquesta Comissió també té competència per a establir la cessió d'impostos de l'Estat a la Generalitat. I això té molta relació amb el tema d'avui, perquè aquesta recaptació representa, juntament amb les facilitats de tresoreria que a la mateixa Llei de cessió s'estableixen, unes compensacions i unes facilitats que permeten de finançar possibles dèficits de valoració en el període transitori de mancança. Diguem, finalment, que aquesta Comissió ha de fixar un percentatge sobre els Pressupostos Generals de l'Estat que mantingui les valoracions en anys successius d'una manera automàtica.

Convé precisar molt breument el mecanisme de funcionament d'aquesta Comissió, així com convindrà seguir la pista als tres camins de finançament que tenim per a atendre els serveis traspassats. La Comissió funciona, també, a base de sessions plenàries i en grups de treball. Bàsicament hi ha dos grups de treball: l'un, dedicat a la cessió de tributs, i l'altre a les valoracions de serveis i estimació dels costos directes i indirectes i despeses d'inversió. Dins d'aquest segon grup funcionen ponències tècniques especialitzades per àrees de traspassos. La primera de les dues Comissions ha dut a terme, sota la direcció de Josep Maria Vilaseca i Marcet, de Joan Hortalà i d'Alexandre Pedrós, la seva tasca de manera que no vacillo a qualificar-la de totalment reeixida. Ens hi referirem més endavant. El tema de valoracions, d'altra banda, ha servit per a perfilar en la representació catalana un criteri homogeni, per tal de posar-se d'acord sobre una fórmula de participació sobre els Pressupostos Generals de l'Es-

tat, i per a fer unes primeres calculacions del dèficit de valoració de serveis traspassats.

En relació amb aquest últim punt, insisteixo que quan la Comissió de Valoracions detecta un dèficit, en les valoracions inicials de la Comissió de Traspassos, això no és per error d'aquesta última, sinó perquè la representació catalana ha volgut que fos així. D'una banda, es tractava d'accelerar els traspassos, encara que no vinguessin perfectament valorats, per tal de donar així contingut a l'Estatut al més aviat millor, i de l'altra, passar a unes valoracions definitives amb més calma, però bo i establint unes operacions financeres pont que ens permetessin d'actuar amb plena eficàcia, des del primer moment. Aquesta és la nostra estratègia i tinc la impressió que és bona i que ens n'anem sortint de forma adequada.

Entrem ara en la problemàtica de les valoracions. Quines són les vies de valoració i, per tant, de finançament dels serveis públics de Catalunya. Per a les despeses ordinàries tenim: els annexos de cada decret de traspàs coneguts tècnicament per Costos Directes o Perifèrics; la participació en els Pressupostos de l'Estat en mèrits de les valoracions efectives i finals, incloent-hi costos indirectes i directes, tal com preveu l'Estatut, i el rendiment dels tributs cedits com a etapa intermèdia.

En relació amb les despeses de capital d'inversió, s'estableix una negociació independent vinculada als Pressupostos Generals de l'Estat.

La primera font de finançament és la que resulta dels annexos del Decret de traspàs i, en principi, és la més aparent i fàcil de calcular ja que fa referència als serveis perifèrics establerts a Catalunya i que tots més o menys coneixem. De tota manera, ni tan sols aquest primer pas aparentment senzill queda sense paranys. Per exemple, una Delegació provincial traspassada figura en el Pressupost de l'Estat amb un lloguer de tres milions de pessetes l'any. La Generalitat pren possessió, i el primer rebut de lloguer que presenta el propietari demostra que aquest és realment de nou milions de pessetes l'any. La diferència es pagava abans amb la venda a les empreses de publicacions ministerials, que servien per a pagar la diferència. Naturalment aquesta diferència no figura en el pressupost ni, per tant, en els annexos i, per consegüent, s'ha de revaluar. Un altre exemple pot ésser que en algun centre d'ensenyament col·labori —des de fa molts anys, no d'una manera accidental i clandestina, sinó a la llum del dia i des de molt temps enrere— personal administratiu auxiliar que no figura oficialment en cap categoria reconeguda, però que cobra d'uns fons que el centre obté cobrant certificacions i altres documents una mica per sobre del que és previst. Lògicament, tampoc aquests senyors —que sumen bastants persones— no figuren en el pressupost, ni, per tant, en els seus annexos i, per consegüent, també s'han de revaluar. Això vol dir que s'ha de seguir una per una cada dependència i unitat funcional traspassada, per tal de prendre'n possessió i poder determinar exactament quina és la seva situació. Es tracta d'una tasca molt laboriosa i lenta que estan duent a terme la Comissió de Valoracions i les Conselleries respectives.

També, a l'hora de situar els béns i patrimonis transferits, ens trobem amb situacions curioses com la Casa Bloc de Sant Andreu, projectada pel famós arquitecte Jo-

sep - Lluís Sert, i donada pel seu propietari, Valentí Iglesias, al Comissariat dependent de la Generalitat l'any 34. Tothom ho sap, tothom hi està d'acord, però de moment aquesta casa no figura enlloc, ni registrament ni notarialment. El mateix es pot dir precisament de l'Hospital Clínic de Barcelona, teòricament propietat de l'Estat, i que en la pràctica és molt difícil de situar. També aquí la Conselleria d'Economia i Finances i la Comissió Mixta estan intentant de resoldre els problemes legals amb un equip de professionals. Però les dificultats no acaben aquí, perquè els serveis i, per tant, els costos perifèrics identificables a simple vista no són tots. S'hi han d'afegir els que es diuen «costos perifèrics de gestió centralitzada». Són serveis que no tenen personal ni instal·lacions a Catalunya i que operen des de Madrid mitjançant transferències a persones i entitats que no pertanyen necessàriament a l'Administració central. Poden ésser-ne un exemple les subvencions de Cultura a diferents institucions, com ara a entitats sense fins de lucre per a fomentar l'associacionisme juvenil o, en matèria d'esports, les subvencions a les federacions provincials.

A més a més de les dues categories de serveis i costos correlatius directes i perifèrics, hem de parlar també dels anomenats costos indirectes. Els costos indirectes poden ésser de dues menes: els indirectes intradepartamentals i els indirectes interdepartamentals o generals. Els primers fan referència a aquells costos que impliquen suport directe als serveis públics perifèrics del mateix Departament. Per exemple, els Comitès de lectura que des de Madrid assessoren les compres de llibres de les biblioteques públiques situades a la perifèria. Aquests costos indirectes s'han de calcular, en cada cas, amb criteris de població o de nombre de joves o de federats en casos d'esport, cercant d'aquesta manera una distribució equitativa d'aquests costos indirectes.

De tota manera, ens queden per fi els anomenats «costos indirectes generals», que requeriran un percentatge d'aplicació a tots els traspassos, ja que fan referència a aquelles institucions que, d'una manera general, donen suport a la realització de serveis públics —em refereixo concretament al Ministeri de Finances, al Ministeri d'Economia, als agregats comercials de les nostres ambaixades, etc., etc. Cap d'aquestes institucions o d'aquests funcionaris no dona serveis directes al públic si no és ocasionalment. Cap no es limita a fer costat exclusivament a l'acció d'un Departament ministerial determinat. La seva acció és la logística general de l'Administració de l'Estat. Requereix, la seva valoració, un càlcul difícil, el qual, però, un cop assolit i acceptat, serà de senzilla aplicació en tots els casos. Tot això s'està duent a terme amb meticulositat i paciència i sense precipitació, car es tracta de no equivocar-se, ja que aquestes valoracions són les definitives i no les provisionals de l'altra Comissió.

En aquest moment estem negociant la metodologia i, atès que no trobàvem un acord quan la negociàvem en abstracte, ens hem començat a referir a casos concrets. Molt concretament, tenim sobre la taula de la corresponent Ponència de treball a Madrid unes primeres valoracions.

Per donar una idea de la situació i sense perjudici d'arribar a xifres transaccionals més endavant, podem dir

que en matèria de Joventut hem detectat un dèficit en relació amb la valoració provisional del Decret de traspàs i els seus annexos de 586 milions de pessetes; quant a esports, el dèficit de valoració puja 1.200 milions de pessetes, i respecte a les biblioteques, 524 milions de pessetes. De tota manera, haig de fer els següents comentaris a les anteriors xifres: en primer lloc, no inclouen el percentatge de costos indirectes interdepartamentals o generals a què he fet referència abans i que hauran d'augmentar aquests dèficits. Són, naturalment, xifres sotmeses a negociació i a criteris no solament tècnics, sinó també polítics. I tornem a insistir que les valoracions inicials fetes a la Comissió Mixta de Traspassos són deliberadament provisionals perquè urgeix assolir competències i esperem que la segona Comissió, que treballa perfectament coordinada amb la primera, supleixi aquestes deficiències econòmiques.

Ara voldria fer algunes consideracions generals i comparatives. Nosaltres ens hem presentat amb un pressupost per a l'any 81, en aquest Parlament, que suma 54.000 milions de pessetes i en el qual l'essencial són les transferències. Estimem que durant l'any 1981, entre valoracions definitives i nous traspassos, arribarem a 150.000 milions de pessetes. Només que es materialitzi el traspàs de Sanitat relatiu a l'INSALUD i a l'INSERSO, això implicarà 100.000 milions de pessetes. Alhora, el traspàs d'ensenyament aprovat en el Consell de Ministres, i amb la posada en marxa prevista per al primer de gener de l'any que ve, presenta una primera valoració de més de 40.000 milions de pessetes, que segurament augmentarà en la Comissió Mixta de Valoracions. Si hi afegim Obres Públiques i la resta de dependències i serveis, cal convenir que els 150.000 milions de pessetes són una quantitat perfectament possible.

No cal dir que aquesta quantitat em sembla a mi que parla per si mateixa a l'hora de jutjar el molt que s'ha assolit i que assolirem en pocs mesos en matèria de donar contingut a l'Estatut.

Però potser convindria situar la cosa històricament per a comprendre'n el vertader abast. Els serveis de l'Estat, traspassats a la Generalitat el juny del 36, pujaven 88.131.000 pessetes; si multipliquem aquesta quantitat per 66,41 —que és el que cal fer tenint en compte la inflació des d'aleshores fins a l'any 80—, ens trobaríem que l'import dels traspassos, l'any 36, equivaldria a 5.852 milions dels nostres. Aquesta quantitat no arriba ni al 5% de la xifra que tindrem al final del 81, i si volem afegir a aquesta quantitat —volent argumentar amb plena sinceritat estadística— l'augment que correspondrà pel fet que el sector públic, l'any 80, representa un major percentatge del producte nacional brut —concretament un 80% més que l'any 36—, aquesta xifra de traspassos de l'any 36 representaria 10.535 milions de pessetes de l'any 80, que no arriben ni al 10% de la xifra que tenim prevista. Però si no volem parlar del 81, i solament del que ja és nostre per decret publicat i valorat provisionalment, o sigui, al sac, i ben lligat, ens trobem amb una valoració de 62.000 milions, la xifra màxima del 1936 —al cap de cinc anys de República— no havia arribat ni al 20% de la nostra aportació al cap de sis mesos.

Em fa l'efecte, doncs, que el finançament ja obtingut, o

que previsiblement obtindrem durant l'any que ve, es pot comparar molt favorablement amb el millor punt de l'Estatut d'Autonomia de l'any 32. A més a més, pel seu simple volum, ho repeteixo, ja demostra la importància dels serveis transferits, sense més disquisicions. Evidentment, hi ha un desajust entre les valoracions inicials establertes a cada decret i en els seus annexos, i les definitives que sortiran de la Comissió Mixta de Valoracions. N'hem donat uns exemples provisionals quan hem parlat de joventut, d'esports i de biblioteques. La xifra que, en definitiva, resulti després de la negociació final arribarà, en tot cas, amb un cert retard, és cert. S'havia de preveure alguna solució temporal per a cobrir aquest fet. Em refereixo, és clar, a la tresoreria que ens proporcionarà la cessió d'impostos, i a les facilitats per a cobrir déficits que donarà el Tresor, a través del Ministeri de Finances de Madrid.

La cessió d'impostos és la que la Comissió Mixta de Valoracions completà dins el termini de sis mesos que li donava l'Estatut amb un Projecte de Llei que m'atreveixo a qualificar de nou, de bastant afortunat i de molt important, per molts motius. Ens dona entrada per a crear una administració tributària catalana sense la qual és il·lusionari parlar d'autogovern, per exemple.

Però més important, en relació amb el que avui ens ocupa, és el que ens donarà la tresoreria per a poder finançar les diferències de valoració entre les estimacions provisionals de la Comissió de Traspassos i les definitives de la Comissió de Valoracions. La recaptació d'impostos cedits —tal com vaig explicar amb detall a la Cambra, no fa gaires dies, no baixarà de 35.000 milions de pessetes, l'any 81, i arribarà segurament a 50.000 milions, l'any 83. La Generalitat començarà a ingressar, en tot cas, aquests diners a partir de la primeria del 81, i això són quantitats importants i, a més, oportunes en el moment del seu cobrament.

És cert que el producte dels impostos cedits és a compte de l'import definitiu dels traspassos. Però no és menys cert que són a compte del cost dels traspassos valorats en els seus valors efectius, incloent-hi costos directes i indirectes i tenint en compte les inversions. O sigui que, per a descomptar el producte dels impostos cedits, hem de disposar de les valoracions definitives, i, per tant, o tindrem diners per concepte dels impostos, o els tindrem per concepte de les majors valoracions. A més a més, discutir de diners a Madrid, tenint nosaltres els cabals a la butxaca, em sembla molt més avantatjós que discutir de diners a Madrid, tenint ells els cabals a la butxaca. Dit d'una altra manera, la cessió d'impostos ens permet de negociar les valoracions definitives amb una certa tranquil·litat. S'ha de dir també que en la Llei de Cessió l'Estat es compromet a donar, a través del Tresor, finançament gratuït al Govern de la Generalitat per evitar qualsevol dificultat de tresoreria —Disposició Addicional tercera.

En resum, doncs, el finançament dels serveis públics a Catalunya es produirà de la manera següent:

Primer: traspassos de serveis i valoració provisional dels costos directes dels serveis perifèrics que s'efectuen, a través dels annexos, als decrets de traspassos que elabora la Comissió de Traspassos. Tal com hem dit, i re-

sulta de la documentació tramesa al Parlament, aquesta fase és ja força avançada.

Segon: valoració final, consistent en la valoració definitiva dels costos directes i la inclusió dels costos indirectes interdepartamentals i dels costos indirectes intradepartamentals, incloses les inversions, que corren a càrrec de la Comissió Mixta de Valoracions, que té en tràmit de negociació la metodologia i l'estudi dels primers temes concrets, havent presentat la part catalana —ja ho he dit— unes propostes inicials de revaloració en matèria d'esports, joventut i biblioteques.

Tercer: finançament pont del desajust —«gap», com en dirien els anglesos—, entre les dues valoracions, a través del producte dels impostos cedits i del tresor de l'Estat, que és completament assolida pel Projecte de Llei de cessió d'impostos, que és en el Parlament de Madrid en tràmit d'urgència però amb efectes del primer de gener.

Que quedi clar, doncs, que difícilment es pot dir que les valoracions estan ben o mal fetes, per la senzilla raó que les valoracions definitives encara no estan fetes. Ha quedat explicat, em sembla, que les valoracions definitives s'han de fer, s'han començat a preparar, i, per tant, no es pot jutjar bé aquesta valoració sobre unes primeres valoracions que hem dit que són deliberadament provisionals, no accidentalment provisionals, no deficitàries per error, sinó perquè ha convingut que fos així.

Crec que, per acabar, hauria de dir alguna cosa sobre les inversions i els pressupostos de l'Estat perquè, d'això, se'n parla a la resolució.

De les inversions reals que es presenten als pressupostos de l'Estat, sota dos epígrafs, com és ben sabut —inversions regionalitzades i inversions no regionalitzades—, les primeres tenen una destinació geogràfica predeterminedada, i les segones no se sap segur on aniran a parar fins bastant al final de l'exercici; en aquest cas, naturalment, l'any 81. Hem de dir també que les inversions reals regionalitzades són la part més important de les inversions totals. Doncs bé, l'any 79, les inversions reals a Catalunya foren el 8,9% del total de les regionalitzades de l'Estat; l'any 80, el 8,3%, i el 81 seran el 9,5%, o sigui, 29.143 milions de pessetes sobre un total de 306.438 milions. Els anys 79 i 80 segueixen una tendència ben detectada a la baixa, que s'inicià almenys l'any 76. Crec que, en bona part, per les nostres gestions, l'any 81 trenca la tendència, lleument, però la trenca. No es pot dir, doncs, que les transferències de la Generalitat definitives hagin influït adversament sobre les inversions.

Haig d'afegir-hi que estem negociant intensament l'obtenció d'una part adequada a les inversions no regionalitzades. Esperem obtenir un 15% —poc menys del que ens tocaria per població— del total, o sigui, 22.122 milions sobre 147.481, que és el total d'inversions no regionalitzades per a l'any 81. El resultat no el sabrem fins d'aquí a un parell de mesos, i, àdhuc potser en alguns punts, fins al final d'any. És aleshores que se'ns haurà de jutjar. Si es confirmessin les nostres gestions, l'any 81 hauríem tingut l'11, 3% del total de l'Estat. Seria un resultat, comparativament amb anys anteriors, molt positiu. I aquí hauríem d'afegir encara el problema de l'INI, de l'Institut Nacional d'Indústria, que invertirà el 35% a Catalunya i que si això —com que és un 35% sobre 155.000 milions—

se suma a l'anterior, les inversions totals a Catalunya per tots conceptes, de l'Estat i de l'INI, pujarà 17,5%.

Jo crec que sobre aquest tema —les xifres, malgrat tot, s'han de prendre amb cautela, però també són positives— val la pena de fer algunes observacions.

El regateig de les inversions més que de l'Administració central —i això s'ha de dir—, prové de tots els partits polítics que volen quedar bé a Andalusia. Per exemple, en qualsevol inversió, Catalunya és vista amb recel i antagonisme. I això s'ha de dir amb tota claredat. En segon lloc, les dades que he donat fan referència als pressupostos de l'Estat perquè és el que la resolució demana. Finalment, l'Estatut inclou en les valoracions el tema de la inversió. Estem pensant en una metodologia per a enfocar la qüestió, però, evidentment, no la podem deslligar de les inversions generals de l'Estat, i sobre això anirem informant el Parlament més endavant.

D'una manera molt tangencial —ja que només té relació indirecta amb les valoracions—, hem de referir-nos al finançament mitjançant subvenció a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat de les institucions i serveis públics catalans de nova creació, Parlament i Consell Executiu, per exemple.

S'ha pogut fer prosperar a Madrid la tesi que l'Estat de les autonomies és de tots i l'ha de pagar l'Estat amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat, també de tots. És cert que aquestes valoracions coincideixen en algun punt amb els costos indirectes generals o interdepartamentals a què abans he fet referència. De tota manera, em plau fer constar que tenim pràcticament assegurats dos mil milions de pessetes per a aquesta via i per a aquests destins.

Bé, resumint el que he dit fins ara, sens perjudici de les preguntes que es puguin formular i que el Govern estigui en situació de contestar, crec:

Primer: haver informat adequadament sobre la marxa dels traspassos fins al dia d'avui, amb el prec al Parlament de Catalunya que situï la meua explicació en el marc de la informació molt detallada que el Govern de la Generalitat ha tramès als efectes del present debat.

Segon: crec també haver donat compte de la situació i de la metodologia sobre valoracions portades a terme per les dues Comissions Mixtes, de la qual resulta que és prematur pronunciar-se sobre l'adequació final del finançament dels serveis traspassats.

Tercer: igualment, s'ha donat una referència a les inversions catalanes en relació amb les inversions generals de l'Estat, i

Quart: finalment, no cal dir que, havent exposat que els traspassos i calendaris van molt més avançats que el que és previsible, queda contestada, al meu criteri, la inquietud del Parlament respecte a les garanties polítiques de què disposava el Govern en relació amb aquests mateixos temes del calendari de traspassos.

I això, senyores i senyors Diputats, és tot per la meua part.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'article 119, apartat 2, preveu per a debats d'aquest tipus una interrupció per un temps

no superior a vint-i-quatre hores. La Mesa ha considerat convenient que tingués lloc aquesta interrupció a fi que els senyors Diputats poguessin estudiar i considerar els arguments exposats pel representant del Consell Executiu.

No obstant això, per economia de temps i de l'esforç dels senyors Diputats, hem considerat també que per comptes de suspendre la sessió podria ser convenient continuar-la passant al darrer punt de l'ordre del dia, és a dir, les preguntes amb resposta oral. Per tant, en nom de la Mesa proposo als senyors Diputats i senyores Diputades la modificació de l'ordre del dia, més ben dit, l'alteració de l'ordre del dia en el sentit de deixar en suspens la continuació d'aquest segon punt i passar ara al quart punt —preguntes amb resposta oral. Si els senyors i senyores Diputats hi estan d'acord (*pausa*)... i interpreto el silenci com a acord per assentiment, passem al darrer punt de l'ordre del dia proposat.

Preguntes amb resposta oral

La llista de les preguntes està en possessió dels senyors Diputats. Voldria justificar només que, per a restablir l'ordre, s'ha aplicat l'article 128.3 del Reglament, que preveu que, quan un Grup parlamentari hagi fet un nombre superior al previst de preguntes durant el període de sessions, perdrà el seu dret que li sigui aplicat l'ordre cronològic. És per aquesta raó que ja començarem aquesta tarda amb preguntes que en el Registre d'entrada tenen números superiors a les que segueixen posteriorment.

D'altra banda, voldria dir també que la Mesa, utilitzant l'article 128, apartat 2, ha decidit d'ampliar el termini de temps destinat a preguntes i que, per comptes d'una hora, com és previst de manera general en el Reglament, aquesta tarda en dedicarem dues a les preguntes.

La llista de preguntes, encara que en possessió de vostès, haig de recordar que, almenys per aquelles que poden ser substanciades en aquesta sessió, és la següent: Pregunta del Diputat senyor Ramon Franch sobre consum d'electrificació per al reg agrícola; pregunta del mateix senyor Diputat sobre la situació dels ramaders afectats per la recessió del consum de carn; pregunta del senyor Joan Josep Martí respecte al Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre; pregunta del senyor Josep Mesegué sobre el funcionament de l'aeroport de la Seu d'Urgell; pregunta també del senyor Mesegué sobre les obres de carreteres a la província de Lleida; pregunta del senyor Jesús Prujà sobre els treballadors estrangers a Catalunya; pregunta del senyor Francesc Casares sobre l'administració de justícia a Catalunya; pregunta del senyor Josep Benet sobre els arxius del Comissariat d'Esports de la Generalitat; pregunta dels senyors Guitart i Cigarrán sobre la manca d'estoc de gas, i finalment pregunta del senyor Antoni Puigvert sobre la situació de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. En el cas que encara quedés temps, hi ha altres preguntes en la llista en possessió de tots vostès.

Comencem, doncs, amb la primera de les preguntes, és

a dir, la formulada pel Diputat senyor Ramon Franch al senyor Conseller d'Agricultura. Per a exposar-la té la paraula el senyor Ramon Franch.

El Sr. FRANCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que fa referència a regs agrícoles és una cosa molt interessant per als afectats, que són els agricultors. Va sortir el dia 23 d'abril al *Butlletí Oficial de l'Estat* que es faria una bonificació del 16,7% de regs agrícoles. He de fer, però, una mica d'incís, i és que els pagesos han de saber bé que solament es tracta d'aquell consum que sigui per extracció d'aigües o reg per aspersió. Si tenen conjuntament o no tenen separat el consum de llum, llavors no escau aquesta bonificació. I un altre punt és que és cert que han de tenir o gas-tar els cavalls que tenen de contracte d'electrificació. Això ha sortit per un tema que nosaltres avui estem passant, i és que, a causa de les noves perforacions, a causa de l'augment de regs d'aspersió, hi ha hagut molts pagesos que han hagut de posar més electre, i, per tant, la contracta amb les diverses companyies, no la tenen actualitzada, i els senyors que no tinguin la contracta actualitzada per als cavalls que gasten, no tindran dret a aquesta bonificació del 16,7%. Jo preguntaria avui a l'Honorable senyor Conseller, i aquesta és la meva pregunta, quines mesures ha pres el senyor Conseller d'Agricultura perquè aquestes companyies bonifiquin als agricultors el 16,7%, que és una cosa molt important a causa dels augments de tarifes elèctriques que hi ha hagut i a causa de l'estabilització de preus que hem tingut els agricultors durant aquests anys.

Senyor President, puc fer la segona pregunta al Conseller?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, senyor Diputat.

El Sr. FRANCH: La segona pregunta. Sé que aquí al Parlament ja es va fer una pregunta sobre la carn, però jo avui em refereixo a una altra cosa, i és que aquests ramaders que tant han hagut d'aguantar aquest temps, primer per aquestes importacions innecessàries de carn —moltes vegades clandestines... Sé que l'Honorable en això s'ha interessat bastant, però no és suficient, perquè hi ha unes certes guies que consten per vedells d'engreix i, en canvi, venen vedells engreixats i fan mal al nostre mercat i als nostres ramaders, i crec que ha d'arribar el moment de poder tallar això, de poder donar a aquests ramaders el que els toca, i estudiar en el moment oportú a veure si ens fa falta carn o no ens fa falta carn.

També, a veure quines mesures ha pres de cara a la disminució d'aquest consum que hi ha hagut, que de vegades ha estat d'un 40% i que fins i tot en capitals grans ha estat d'un 70%; a veure quins tràmits ha seguit perquè a aquests ramaders no els repercuteixi més el tan problemàtic cost que tenen per a poder arribar a sobreviure avui amb la carn de boví.

Per tot això demano també al senyor Conseller que ja d'una vegada per sempre es compleixi el codi d'alimentació, que crec que per a Catalunya serà una cosa important. Res més.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar les dues pregun-

tes del Diputat senyor Franch té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no sé si començar per la primera o començar per la segona. Però, en el fons, jo considero que la que afecta el tractament de carns va ésser contestada el 4 de desembre, posteriorment a la pregunta presentada a la Mesa pel Diputat, i, per tant, es podria donar per contestada. Però li vull dir que indiscutiblement hi ha una llei i s'ha de complir aquesta llei, que no permet l'ús de determinats additius; en conseqüència, aquesta llei es compleix. No hi ha altra forma de fer-ho, es pot no estar d'acord amb la llei —que no és nostra, que és del Govern central—, es pot recórrer si no s'està conforme amb aquesta llei, i, d'altra banda, el que nosaltres hem fet és aplicar-la, fer un seguiment eficaç quant als tractaments que es fan de manera indeguda i posar els serveis agraris, que ja hi han estat sempre, totalment al servei dels pagesos. Aquests serveis agraris —els d'Extensió Agrària, concretament—, a les distintes comarques on fa falta, formulen gratuïtament fórmules dietètiques, fórmules alimentàries per als remugants, exemptes totalment de la presència d'additius. Això és el que s'ha fet, a més a més d'una prèdica constant, al nivell de mercats, al nivell dels inspectors de mercats, fent una veritable educació sobre la qualitat de les carns roges i no de les carns blanques.

Quant a la pregunta sobre la utilització de baixa tensió en els regs, que jo sé molt bé que afecta essencialment la zona del senyor Franch, ell mateix, en el fons, s'ha donat la resposta. Nosaltres hem donat a conèixer —ho fem amb tots els decrets que són del Govern central— el Servei d'Extensió Agrària divulga aquells decrets, no hi té cap més mena d'intervenció, i correspon aleshores al Ministeri corresponent i a les empreses corresponents aplicar les tarifes, que no són tals bonificacions, sinó que són tarifes més baixes, indiscutiblement, però és un problema realment del Ministeri corresponent i d'aquestes companyies. Nosaltres no hem pogut fer res més —i no ho hem fet, indiscutiblement— que divulgar —i pensem que els altres organismes agraris ho han fet— aquest decret del Ministeri d'Indústria de Madrid, d'aplicació obligatòria per part de les companyies que fan el subministrament. Res més.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ramon Franch desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Gràcies.

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la formulada pel Diputat senyor Joan Josep Martí i Ferré, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al Consell Executiu sobre el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre. El senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats; la pregunta que en aquest moment fem al Consell Executiu, i la fa aquest Diputat a títol particular, es deu a una sèrie d'interpretacions que hi ha hagut als mitjans de comunicació en què es posa en dubte la continuïtat del Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, organisme unitari de defensa d'aquelles terres, de llarga història i que encara —entenem— té un futur —si bé

limitat—, ja que és aquest Parlament, quan dictaminarà sobre la Llei d'Organització Territorial, qui decidirà la seva fi, però fins aleshores entenem que és un organisme vàlid per a aquelles comarques. El Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre no és fruit de l'acció personal d'unes quantes persones d'aquelles terres, sinó que és el fruit d'un sentiment de frustració que durant molts anys han tingut aquelles terres i de la seva defensa davant dels organismes que durant tants anys la dictadura ens havia imposat. Així va nàixer el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre.

El decret de la seva creació pel Consell Executiu de la Generalitat provisional i el reglament que el desenvolupa donaven resposta, en el moment de la seva publicació, als problemes econòmics, socials, i fins i tot polítics, que en aquell moment teníem plantejats en les nostres terres. Després han transcorregut fets polítics importants. A part de les eleccions municipals, hem tingut l'aprovació de l'Estatut, eleccions al Parlament, desaparició de les Diputacions, creació dels Consells Territorials. Entenem que el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre s'ha d'adaptar a les noves circumstàncies.

És per això que la pregunta que aquest Diputat fa al Consell Executiu de la Generalitat és: quines mesures pensa prendre a curt termini envers el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, quant al seu contingut i quant a la seva composició?

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, contestarà a aquesta pregunta l'Honorable senyor Conseller de Governació. Té la paraula el senyor Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, primer de tot voldria reafirmar la voluntat del Consell Executiu en relació amb el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre i expressar públicament, davant del Parlament, que, tal com va ser establert en el reglament propi d'aquest Consell, per a nosaltres el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre és i continua essent un organisme en el si de la Generalitat de Catalunya que representa les comarques de l'Ebre i depèn de la Presidència de la Generalitat. Tot això per dir, senyores i senyors Diputats, que el Consell Executiu té el ferm propòsit de continuar impulsant les tasques del Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre i que, de fet, d'acord amb els estudis d'alternatives que han estat efectuats per aquest organisme, com ja va explicar el Molt Honorable senyor President en sessions anteriors en aquest mateix Parlament, el Consell Executiu ha engegat una sèrie d'iniciatives, com ho són, per exemple, l'àrea sanitària pilot de les comarques de la Ribera i la Terra Alta, amb la creació d'un hospital a Móra; la carretera l'Aldea-Tortosa, comarcal 235; el nou pont sobre l'Ebre, a Tortosa, i la posada en marxa de l'Escola de Capacitació Agrària a Amposta. Hi ha també altres realitzacions en estudi, com ho són, per exemple, els nous regadius derivats del canal Xerta-Riu-sec. Com ja els deia, el Consell Executiu manté el propòsit d'impulsar les activitats del Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, seguirà amb interès tots els plan-

tejaments bàsics defensats pels seus organismes representatius, i, com sempre, donarà suport a les seves propostes i intentarà transformar-les en realitzacions efectives i pràctiques.

Pel que fa referència a la pregunta del senyor Diputat, en relació amb l'adaptació que cal fer, segons interpreta, a la realitat política postelectoral, puc anunciar-li que el Consell Executiu té en estudi la modificació del Reglament per a adaptar el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre a aquesta realitat a la qual ell ha fet referència en la seva intervenció; té en estudi, repeteixo, la modificació del Reglament per a aplicar el que disposa el Capítol IV d'aquest mateix Reglament, i concretament els seus articles 33 i 34.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Joan Josep Martí desitja replicar o repreguntar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Martí.

El Sr. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor President, molt breument. Senyores i senyors Diputats, ens alegrem de veure que el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre continua tenint vigència. I el que sí que agrairia al senyor Conseller és que aquests estudis referents a la seva modificació, en el moment en què ell ho cregui oportú, ens els faci conèixer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta següent, que és la formulada pel Diputat senyor Josep Mesegué, del Grup parlamentari de Centristes, que pregunta al Consell Executiu sobre el funcionament de l'aeroport de la Seu d'Urgell. Té la paraula el Diputat senyor Mesegué.

El Sr. MESEGUÉ: Senyor President, les dues preguntes són molt...

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, el senyor Mesegué formularà al mateix temps aquesta pregunta i la següent respecte a obres de les carreteres de la província de Lleida.

El Sr. MESEGUÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, entenc i sóc conscient que Catalunya no solament té els problemes del Pirineu, en té molts d'altres, però ja em perdonaran que les primeres paraules meves en aquesta Cambra siguin per a preguntar per un dels més greus problemes que pateix el Pirineu on visc. De tots és conegut que les nostres comarques dels Pirineus estan mancades gairebé de tots els serveis bàsics necessaris per al seu desenvolupament d'una manera mitjanament acceptable. De tots són conegudes les grans deficiències en comunicació, ensenyament, sanitat i la manca d'ajut necessari per a la creació de llocs de treball. Sóc el Diputat més allunyat d'aquest Parlament..., o sigui, sóc el Diputat que viu més lluny d'aquest Parlament *(Rialles.)* Això és el que volia dir. Del poble de Rialp on visc fins aquí hi ha 250 quilòmetres. El que vull dir és que, a causa del mal traçat i el mal estat de les carreteres que forçosament s'han de transitar per a poder arribar fins aquí, cada vegada que jo assisteixo en aquest Parlament m'haig de passar vuit hores per aquestes carreteres. El mateix han de fer totes les persones que viuen a les nostres comarques i tenen necessitat de desplaçament

per qualsevol causa. També han de suportar els mateixos inconvenients i dificultats totes aquelles persones que ens visiten, tant per motius de feina com per motius familiars o turístics; en aquest últim cas és quan en moltes ocasions se'ns deixa de visitar, amb el consegüent perjudici per a les indústries turístiques que intenten sobreviure en aquestes terres, pel sol fet del mal estat i insuficient seguretat que comporta transitar-hi. Crec que no podem permetre'ns més temps el luxe de continuar-ne parlant; crec que ja n'hem parlat prou, ja és l'hora de posar-hi remei. No es pot parlar seriosament de voler arreglar la marginació a què han estat sotmeses les comarques del Pirineu, i només fer això, parlar-ne. No es pot parlar contínuament de desequilibris territorials i no prendre les mesures adequades perquè aquests desequilibris es vagin palliant pausadament.

Senyores i senyors Diputats, crec que estaran d'acord amb mi que avui la majoria de les persones que han hagut d'emigrar dels seus llocs d'origen —i les nostres comarques en poden donar un testimoniatge important— no ho haurien fet si en aquestes hi haguessin condicions favorables en matèria d'ensenyament, sanitat, comunicacions i llocs de treball idonis per a les seves necessitats. Crec que no és seriós parlar contínuament de desequilibris territorials si no es fan els màxims esforços per a intentar palliar aquests problemes, que són els que poden ajudar a crear nous llocs de treball a les comarques deprimides, una de les fonts bàsiques per a redreçar els desequilibris territorials a Catalunya.

En el discurs que ens va fer el senyor President el dia 5 de novembre, va dir unes paraules que, o vaig interpretar malament o em preocupen. El President senyor Pujol, parlant de carreteres, diu: «la carretera del Doll, quants anys fa, Diputats lleidatans, que es parla de la carretera del Doll i no s'acaba de fer mai?» I a continuació vénen les paraules que em preocupen, pronunciades pel senyor President: «i, tanmateix, difícilment podrem fer res una mica seriós, al Pallars, sense haver resolt el problema de la carretera del Doll». La meua opinió coincideix amb la del senyor President quan diu que fa molts anys que es parla de la carretera del Doll i no s'acaba de fer mai; però davant de moltes més deficiències a les nostres comarques, de les quals també es parla molt i no estic segur que es prenguin les mesures més adients i amb la suficient celeritat per a poder-les solucionar, no puc estar d'acord i em preocupa que digui el senyor President: «difícilment podrem fer res una mica seriós per al Pallars sense haver resolt el problema de la carretera del Doll». És molt important per al Pallars que la carretera del Doll es pugui posar en funcionament al més aviat possible —si no estic mal informat crec que molt aviat es compliran els terminis previstos per a posar-la en funcionament, a mitjan 1981, i seria bo i necessari que així fos—, però no puc estar d'acord amb cap raonament que condicioni la posada en funcionament d'un tram de carretera a treballar per a la resta de les altres i amb tots i els molts altres greus problemes que pateixen les nostres comarques oprimides i marginades del Pirineu. Senyores i senyors Diputats, no podem esperar a fer coses serioses per al Pallars fins que la carretera del Doll no estigui acabada. El Pallars, com altres comarques deprimides, necessita

la imaginació, la comprensió i l'ajut de tots, i sobretot d'aquest Parlament, per a desenvolupar-se i així aconseguir el reequilibri necessari en benefici de la pròpia supervivència justa entre tots els catalans i Catalunya.

La província de Lleida és molt extensa i no pas massa poblada, sobretot a la part nord, i tendeix a anar-se despoblant, sobretot si no es prenen les mesures adients per a millorar tota mena de comunicacions. Moltes de les carreteres del nord de la província estan mal traçades, i és lògic, perquè a moltes d'elles no els ha arribat el progrés i foren fetes pels nostres avis a pic i pala, i en aquella època no hi havia màquines i moure un metre de terra era molt costós. I sembla ser que per a moltes de les nostres carreteres aquestes màquines encara no existeixen, i és per aquest motiu que les persones que resideixen en aquestes comarques ja fa molts anys que esperen solucions, i els agradaria saber què fem i amb quina celeritat i eficàcia intentem trobar solucions per a tots els greus problemes de comunicació que tenen. La província de Lleida és la més extensa de Catalunya i amb tota seguretat també la més mal comunicada, sobretot al nord d'aquesta, i també amb tota seguretat la que ha estat dotada dels pressupostos menys importants per a poder fer front a les deficiències de les seves carreteres.

Davant d'aquestes breus exposicions, em permeto preguntar al Consell Executiu de la Generalitat, per si li plau contestar-me públicament, les preguntes següents: En quin estat es troba i quines mesures ha pres el Consell Executiu de la Generalitat perquè l'aeroport de la Seu pugui començar a funcionar d'una manera normalitzada? I, segonament, en quina fase estan els projectes de millora, traçat i condicionament dels trams de carreteres de la província de Lleida per als quals el Ministeri d'Obres Públiques fa més d'un any va donar l'ordre de confecció de projectes i dotació de pressupostos perquè es poguessin dur a terme durant el trienni 1980-81-82, amb preferència per a les que comuniquen el nord de la província, C-1313, C-147 i C-149, que són, al meu entendre, obres bàsiques que poden ajudar a palliar els desequilibris territorials tantes vegades alludits? Quina és la data en què es calcula que aquestes obres seran totalment finalitzades?

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar les dues preguntes del Diputat senyor Mesegué, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyores i senyors Diputats, començaré contestant la primera pregunta del senyor Mesegué respecte a les mesures que ha pres el Consell Executiu de la Generalitat per tal que l'aeroport de la Seu d'Urgell pugui començar a funcionar d'una manera normalitzada. Primer li explicaré, a vostè, les gestions dutes a terme i, després, l'estat de la qüestió actualment perquè alguna d'elles és recent, d'aquesta tarda, per casualitat, perquè no era —suposo, vaja—, no era previst. En el moment en què nosaltres am prendre possessió hi va entrar, perquè no hi havia entrat, va entrar-hi tard, relativament, per part de la societat promotora de l'aer-

roport de la Seu, DAUSA. En previsió de les competències i del traspàs de les transferències que pugui haver-hi en matèria aeronàutica per part del Govern de la Generalitat, el Consell Executiu, pel que fa referència a Obres Públiques i pel que fa referència també a Comerç, ha fet les següents gestions: s'han tingut reunions a Madrid amb el Sots-secretari d'Aviació Civil i amb el Sots-secretari de la Direcció General de Navegació Aèria, el dia 14 d'octubre proppassat; s'han fet reunions, el dia 4 d'aquest mes, a la Direcció General de Turisme, per part de la Conselleria de Turisme; s'han fet també reunions, el dia 13 d'aquest mes, amb el President de la Divisió Aèria de l'INI i el President d'Ibèria, senyor Felip Cons, amb el Director General de Duanes, senyor Antoni Rua, i amb el Secretari d'Aviació Civil, senyor Ferran Piña. Ha fet una visita també, efectuada a l'aeroport de la Seu, el Director General de Transports, en companyia del Director General de Comerç, senyor Bagó. I s'han mantingut contactes, com cal suposar, tant amb l'empresa promotora, DAUSA, així com amb el Director Tècnic del projecte esmentat d'aquest aeroport, senyor Pellejero.

En funció de tots aquests contactes poden concretar-se els punts següents. Per part del Govern de la Generalitat, s'ha manifestat interès per a poder dur a terme l'obertura, l'explotació de l'aeroport de la Seu, basat en els elements següents: primer, és evident que ens sembla que és un aeroport necessari des del punt de vista estratègic; segon, un aeroport necessari des del punt de vista de la protecció civil, ajut a emergències d'alta muntanya i base d'operacions contra incendis a l'Alt Pirineu; tercer, aeroport necessari com a infraestructura bàsica per a la potenciació de les comarques d'alta muntanya del Pirineu lleidatà, i, en particular, de les comarques de l'Alt Urgell; i també, quart, aeroport substantiu des del punt de vista comercial, per tal de servir de suport a l'aprofitament econòmic per a l'Estat espanyol dels canals comercials de mercaderies que graviten sobre el territori de sobirania andorrana.

Fixada la posició d'aquesta Conselleria, les mesures que s'han pres han estat de veure les mesures de seguretat que tenia aquest aeroport. Com vostè sap, i com els senyors Diputats saben, és la Sots-secretaria d'Aviació Civil que ha de donar l'informe a través de les normes OACI, les quals han de dir si aquest aeroport compleix o no compleix les normes institucionals. En aquests moments, l'informe de la Sots-secretaria d'Aviació Civil ens diu les següents coses. Primer, falta acabar la instal·lació del sistema BASIS, que ja està pràcticament instal·lat, però no ho està del tot, i que falta acabar de posar alguns detalls, segons la visita d'inspecció efectuada el dia 14 d'aquest mes. En segon lloc, falta la instal·lació del sistema NBB, de radiofar, perquè a la comarca són freqüents les boires; aquest sistema disposa ja d'uns punts d'alineació emplaçats a l'entrada A-4 de la pista d'ateratge, però manca la instal·lació d'un segon punt d'alineació en els altiplans del terme d'Organyà. L'empresa que ha portat a terme aquest aeroport promet a la Sots-secretaria d'Aviació Civil i a la inspecció que seran instal·lats properament.

Queda també per aclarir el règim d'explotació de l'aeroport. S'ha de dir que si bé aquest disposa de la in-

fraestructura pròpia per a operar en règim total, en principi només es preveu la seva obertura amb trànsit diürn, deixant, en tot cas, per a una segona fase, i a la vista de la demanda real del trànsit, la instal·lació del balisament nocturn, que possibiliti operar durant les hores de falta de llum. L'obertura al trànsit de l'aeroport, des del punt de vista tècnic, amb aquelles dues reserves que hem fet abans, el qualifica tant per al trànsit interior com per a l'internacional, però, en tot cas, és evident que aquest últim depèn, d'una banda, de la instal·lació de la duana corresponent —competència que pertany a la Direcció General de Duanes—, i, de l'altra, si es tracta de vols regulars internacionals, de l'aprovació corresponent per part de la Sots-secretaria d'Aviació Civil, en funció de les possibilitats que estableixin els convenis bilaterals existents entre Espanya i el país estranger corresponent, per part de la companyia de bandera d'aquest país. No hi ha cap mena de problema amb el sistema d'aerotaxi i amb els vols «charter».

Hi ha hagut contactes de la Conselleria de Comerç i Turisme amb la Direcció General de Duanes, per tal de veure si era possible l'establiment d'un magatzem de dipòsits de règim franc, en la zona de servei de l'esmentat aeroport; i això està pendent exclusivament del projecte, per tal com la Direcció General de Duanes no posa obstacle que hi hagi aquest magatzem de dipòsit en règim franc.

Pel que fa referència als contactes amb la presidència d'Ibèria, queda clar que el President d'Ibèria ha manifestat una vegada més que la política general d'Ibèria —així com de les altres companyies de la divisió aèria d'INI, Aviaco i Transeuropea— no vol mantenir cap servei que sigui econòmicament deficitari. Per la qual cosa, l'establiment de l'esmentada línia passa per la signatura d'un contracte de garantia entre Transeuropea, que seria la companyia, en aquest cas per minimitzar costos d'estructura, que duria a terme, mitjançant aparells de tipus «Fokker», el servei regular Barcelona-La Seu. Però cal l'aval de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, i a la vista dels informes dels assessors de la Direcció General de Transports, s'ha acordat amb la Direcció d'Ibèria de redactar un estudi d'explotació definitiu de la línia, actualitzat i acurat, a fi i efecte que pugui ser posat en consideració del Consell Executiu de la Generalitat. I en aquest sentit, s'establirà un primer contacte entre una comissió paritària d'experts del Consell Executiu de la Generalitat, i els tècnics designats per Ibèria a fi i efecte de reestudiar els projectes inicials de viabilitat econòmica d'explotació.

No obstant això, qualsevol posada en marxa del servei del vol Seu d'Urgell-Barcelona passa per la signatura, com he dit abans, entre el Govern de la Generalitat i la companyia prestadora del servei, del contracte de garantia o caució. Per part de la Conselleria de Comerç s'ha mirat si era possible que la Generalitat no carregués el cost, o que aquest aval fos signat pels qui més directament poguessin gaudir d'aquest servei, per exemple des del punt de vista comercial, de port franc. Això està en tràmit a través de negociacions respecte al que podríem dir-ne la gent més afectada o la gent que treurà més beneficis d'aquest dipòsit franc que hi pugui haver, en

substituir el que hi ha en aquests moments a Toulouse. Però, en qualsevol cas, davant el fet de trobar un altre avalista —que en aquest cas seria la Sindicatura andorrana— es posen dues condicions, que són les següents: la primera, el suport de la Generalitat perquè el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme dugui a terme, en el termini més breu possible, el desdoblament de la carretera entre La Seu i les Valls d'Andorra, per a la seva millora i el seu condicionament. I en segon lloc, que per part de la Generalitat es doni també el suport necessari perquè, per part del Ministeri de Transports i Comunicacions, es faci front a la construcció d'un ferrocarril elevat monorail, de tecnologia a determinar, acuradament en tot cas, entre La Seu i Andorra La Vella.

En aquest sentit, i per anar esgotant totes les possibilitats i totes les gestions que s'havien de fer, jo mateix vaig escriure, amb data 27 de novembre i amb data 2 de desembre, dues cartes, una al Ministre d'Obres Públiques i Urbanisme, i una altra al Ministre de Transports i Comunicacions, expressant aquestes necessitats o aquestes contraprestacions —per a poder mantenir-nos al marge de qualsevol firma d'aval— que ens demanaven els avalistes per a portar a terme aquesta signatura. No tinc resposta del Ministeri de Transports; però sí que tinc resposta, avui —per això li deia que era calent—, de la Direcció General de Carreteres, en la qual, segons diuen —tradueixo al català—, «el tema d'ampliació de capacitat del tram de carretera comprès entre La Seu d'Urgell i la frontera d'Andorra està considerat amb gran interès per aquesta Direcció General, a la vista de les elevadíssimes xifres de trànsit que suporten. Segons notícies oficioses —diu el Director General de Carreteres—, la Direcció General de Patrimoni va a construir aviat, o construirà aviat unes noves instal·lacions duaneres més properes a la línia fronterera, la qual cosa, sens dubte, haurà d'influir d'alguna manera, encara no totalment establerta, sobre les necessitats d'ampliació de la carretera, perquè una gran part de les dificultats actuals es deuen a les esperes en els controls duaners». Per no cansar-los, diu el Director General de Carreteres: «en resum, a la millora de la carretera C-145, de La Seu d'Urgell a Andorra, que ja era inclosa en el programa mínim, li anem a donar la màxima prioritat, amb objecte de poder iniciar les dites obres tan aviat com sigui possible, cosa que espero que es doni dins el pròxim any 1981». És a dir, que en el cas de la primera condició posada per tal de poder portar a terme la firma d'aquest aval per part de la Sindicatura de les Valls d'Andorra, la primera condició està complerta; no la segona, respecte al monorail, perquè, ho repeteixo, no hi ha contesta del Ministre de Transports. Tanmateix, si haig de ser sincer, això del monorail, ho veig una mica pintat, diguem-ne; em sembla a mi que no és acabar de tocar de peus a terra. Em sembla que és una exageració en aquests moments. Realment, si la carretera de veritat doblés la seva amplada, crec que això podria donar una gran fluïdesa al trànsit, entre La Seu i Andorra. En tot cas, sàpiga vostè que totes les gestions que hem pogut fer per tal que aquest aeroport de La Seu d'Urgell pugui posar-se en funcionament, nosaltres les hem fetes, estem fent-les, tant des de la Conselleria de Comerç com des de la Conselleria d'Obres Públiques, pel

que fa referència a transports, que en aquests moments està dintre d'Obres Públiques, i sàpiga que, assumint les competències que l'Estatut ens dona en matèria d'aeronàutica, si es compleixen aquests informes positius respecte a les normes de seguretat, del sistema BASI i del sistema NBD de radiofars, per part d'aquesta Conselleria no hi ha cap obstacle perquè aquest aeroport pugui incloure's dintre dels aeroports de radi, diguem-ne, o d'acció o de sobirania del Govern autònom de Catalunya.

Nosaltres tenim l'esperança que aquest aeroport, en tot cas, a través de les negociacions que s'han d'acabar de seguir amb Transeuropea, per un costat, i per l'altre, amb la Sindicatura de les Valls, per la primavera pugui entrar en funcionament.

Pel que fa a la segona pregunta, jo voldria aclarir en quina fase estan els projectes de millora, de traçat i condicionament dels trams de les carreteres de la província de Lleida que el Ministeri d'Obres Públiques, fa més d'un any, va donar l'ordre de confeccionar. Miri, senyor Mesgué, el fet que donés l'ordre el Ministeri d'Obres Públiques no vol dir que els projectes es confeccionessin. Malauradament. Vol dir que va poder donar l'ordre i que el projecte pot ser molt bé que no estigui confeccionat. I respecte a l'ordre de la dotació en els pressupostos, una cosa, com vostè sap, és el programa triennal dels pressupostos, el programa triennal que és indicatiu, i l'altra és la consignació, que anualment és l'única vinculant respecte als projectes. Tanmateix sí que —per a la seva informació, i distingint pel que fa a les tres carreteres de què vostè parla aquí—, pel que fa referència a la comarcal 1313, el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme tenia en projecte els trams de Coll de Nargó a Organyà i de La Seu a Hostalets, tot preveient començar les obres el 1981, com també la supressió d'un pas a nivell en el quilòmetre 8. Hi havia previst el pont sobre el Canal d'Urgell per al 1980. En el programa de reserva hi ha el condicionament dels quilòmetres 24 al 48 i del 48 al 63. Bé, això és, diguem-ne, el que hi havia. Actualment, el projecte de millora de traçat de la carretera de Coll de Nargó a Organyà està acabat. El projecte d'Hostalets a La Seu s'ha de dividir, ja que, com vostè sap, en el Decret de Transferències, la comarcal 1313 és, en part, de la competència de l'Estat i, en part, de competència nostra. Concretant, del tros que és competència del Govern de la Generalitat, del tros d'Hostalets a Agrall, el projecte no està fet i es redacta el 1981, per tal de poder adjudicar obres l'any 1982. La supressió del pas a nivell té el projecte fet, i l'obra s'executa l'any 1981. El pont sobre el canal, traspasat en execució, ha estat acabat recentment. Els condicionaments dels quilòmetres 24-48 i 48-63, previstos en el programa del MOPU, es redactaran durant el 1981, perquè no estaven fets. Referent a la carretera 147, el projecte del MOPU del tram comprès entre Camarasa i Terradets era en execució en el moment del traspàs, i tenien ordre d'estudi els projectes dels trams de Balaguer a Camarasa, de Terradets a Tremp, de La Pobla de Segur a Sort, i de Sort a Esterri d'Àneu, amb previsió de començar les obres el 1981, els dos darrers, i el 1982 els altres dos. Quedaven en el programa de reserva, per tant sense consignació, el tros d'Esterri a Alós

d'Isil. Actualment, vostè sap que s'estan acabant les obres del tram de Camarasa a Terradets; del tram Balaguer a Camarasa s'està acabant el projecte, no hi havia projecte; del de Terradets a Tremp, se n'està fent cartografia, no hi ha ni tan sols cartografia; el tram de Pobla de Segur a Sort no ens l'han traspasat, correspon al MOPU; el de Sort a Esterri és de la nostra competència, no hi ha projecte, però tenim previst de realitzar-lo durant el 1981; el tram entre Esterri i Alós està en reserva i entrarà en programa quan s'ultimin els trams citats anteriorment. Pel que fa referència al tram de Balaguer a Camarasa, s'està acabant el projecte, i la seva execució com a obra entra dintre del pressupost de la Generalitat de l'any 1981.

Pel que respecta a la comarcal 149, aquesta carretera té problemes, com vostè ja deu conèixer, d'execució, perquè el Ministeri d'Obres Públiques tenia previst gastar-hi 145 milions en dues anualitats, 1980-1981, i abans dels traspassos es va comprovar que el projecte no era vàlid, es redactà un projecte reformat que ascendí al 170% del pressupost del projecte base i que, per tant, com vostè sap, segons la Llei de Contractes de l'Estat, requereix l'aprovació del Consell d'Estat per modificació de pressupost. Amb aquests impediments, era impossible continuar-la després de fets els traspassos. Hi ha previst fer-ho l'any 1981 i acabar-la el 1982, tenint present, evidentment, el greu handicap d'haver passat de 145 milions, pressupost inicial, a 400 milions en el pressupost reformat, amb la consegüent revisió de preus. Però, pel que vostè, senyor Mesegué, podrà veure, en l'annex d'inversions en presentar els Pressupostos generals de la Generalitat, hi figura la consignació adequada per a aquesta carretera.

Res més, senyor President, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Mesegué desitja replicar o repreguntar?

Gràcies.

Correspondria ara la pregunta formulada pel senyor Jesús Prujà sobre els treballadors estrangers a Catalunya. El Diputat senyor Prujà ha fet conèixer a la Mesa que, donat que fa pocs dies l'Honorable senyor Conseller de Treball ja va contestar una pregunta semblant, considera preferible renunciar a formular aquesta pregunta en aquesta sessió i, eventualment, presentar-ne una altra de més completa en una sessió posterior.

La pregunta següent és la que formula el Diputat senyor Francesc Casares, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller de Justícia, sobre el personal de l'Administració de Justícia a Catalunya. Té la paraula el Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per primera vegada en aquesta Cambra intentem d'aprovar-nos a aquesta realitat difícil i complexa que és l'Administració de Justícia. En honor a la veritat, haig de dir que hi ha hagut algunes referències: el Molt Honorable President de la Generalitat en un dels seus discursos hi va passar, però hi va passar de llarg, hi va fer una referència estrictament protocolària i que no ens enfrontava amb la qüestió.

Nosaltres, concretament, hem vingut a formular ara una pregunta, una pregunta que, evidentment, aborda el

tema d'una manera parcial, concreta, molt circumscrita, i que hem de reconèixer que no és potser la manera adequada d'abordar aquesta qüestió, aquesta qüestió ha de ser tractada en profunditat, amb rigor; això es farà; ja hi ha símptomes de preocupació a la Cambra en aquest sentit, però, de tota manera, potser també és una manera vàlida de començar el debat posant en relleu un punt concret i molt sensible com ho són sempre les qüestions de personal. Per això, aquesta pregunta, com vostès veuran, va adreçada a començar l'abordatge de la qüestió, preguntant-nos què passa amb el personal de l'Administració de Justícia. Això, no obstant, no treu que el Grup Socialista ha mantingut, des del primer moment, una preocupació pel tema, pel tema —globalment— de l'Administració de Justícia, perquè li atribueix una importància per si mateix i per l'efecte simptomàtic que comporta. Tot i situant les coses en el lloc degut, i essent nosaltres els primers que reconeixem que hi ha prioritats de caràcter vital, de caràcter urgent, de caràcter social i econòmic, no obstant això, insistim en aquesta importància, i dic importància des del punt de vista simptomàtic perquè un dels símptomes més evidents —i el ciutadà ho valorarà— que la Catalunya autònoma avança amb voluntat de progrés serà aquell o aquells que denotin un millorament, i fins i tot diria un estil diferent en aquelles matèries que tradicionalment han tingut un aspecte més abandonat i que, fins i tot, s'han ofert amb un caràcter deixat, trist i, en alguns casos, llòbrec.

Tot això amb independència d'un altre factor que subratlla també la importància del tema, i és que el fet de marcar amb un accent propi, per part nostra, tot allò que fa referència al poder judicial contribueix a afegir en el nostre procés institucional notes, notes que s'han tingut sempre com a característiques d'allò que en diem un ens polític amb voluntat de sobirania o, almenys, d'autogovern. Però el cert és que, tot i la importància i l'atenció que posàvem a detectar quines inquietuds hi havia per part del Govern de la Generalitat quant a aquest tema, malauradament no hem pogut detectar cap moviment en el sentit que hi hagués una veritable preocupació en aquest sentit. Haig de dir que avui, per primera vegada, en l'escrit que se'ns ha facilitat, hem pogut saber que la Comissió Mixta començava a preocupar-se per aquesta qüestió, però no pas, no pas com al seu dia el nostre Grup posarà de manifest en allò que fa referència a l'Administració de Justícia pròpiament dita, és a dir, en tot allò que afecta les circumstàncies de personal dels Jutjats i dels Tribunals. Aquesta, doncs, és la motivació d'aquesta pregunta. Aquesta pregunta neix i arrenca d'aquesta preocupació, i també —cal dir-ho— de la preocupació que el procés autonòmic es faci d'una forma equilibrada, que no hi hagi buits, que no resulti que algunes Conselleries estiguin impulsades per una dinàmica remarcable, mentre que altres estiguin en un buit que les faci descompassades i que, per tant, perjudiquin la imatge global del nostre procés autonòmic.

Dit això, breument, vull situar el marc legal d'aquesta pregunta tot posant en relleu que en l'Estatut d'Autonomia, en l'article 22, hi ha el que en diríem facultats que no necessiten traspassos de serveis, i això és important. En l'article 22 es confereix a la Generalitat la facultat

d'instar, de l'òrgan competent, els concursos i oposicions per a cobrir les places vacants a Catalunya de Magistrats, Jutges, Secretaris Judicials i tot altre personal al servei de l'Administració de Justícia, d'acord amb allò que disposa la Llei Orgànica del poder Judicial. Després hi ha la Disposició Addicional Tercera. Més discutible, aquesta qüestió; no obstant, aquí s'atribueixen a la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia —que, com tots sabem, no està constituït— les facultats per a nomenar, provisionalment, personal quan faci falta. De tota manera, hi cabria la possibilitat —algú ja ho ha apuntat— que provisionalment l'Audiència Territorial de Catalunya pogués exercir —si el tema fos degudament abordat i tractat— aquesta facultat.

Ara bé, és del domini públic que, en matèria de personal, a l'Administració de Justícia hi ha greus mancances. Hi ha greus insuficiències i aquesta és la situació a la qual de vegades no es presta prou atenció perquè el personal de l'Administració de Justícia, lògicament, té unes inhibicions a manifestar, una certa retenció a manifestar els seus problemes. Però això no ens pot portar a enganyar-nos quant a la densitat del problema, i és guiat, el primer d'ells, per una mancança de personal. Mancança que pot venir de dues coses: o bé les plantilles, les dotacions actuals previstes són insuficients o bé no estan suficientment dotades. És a dir, hi ha, possiblement, vacants que no són cobertes. Aleshores, hem de reconèixer —i això segurament se'ns dirà— que, per a abordar tots aquests problemes molt complexos de l'Administració de Justícia, cal esperar tenir els traspassos de serveis corresponents, traspassos que són pocs però que de tota manera ajudaran. I se'ns dirà també que cal esperar com acaba el procés de debat i d'aprovació de la Llei Orgànica del Poder Judicial. Però aquesta explicació, no obstant —ja avanço a dir-ho—, no crec que sigui suficient, perquè hi ha aquestes facultats que hem esmentat fa un moment que es poden exercir sense necessitat de traspassos de servei. Per tant, ens semblava greu de detectar aquesta passivitat en les accions no solament polítiques generals encaminades a obtenir aquests traspassos, sinó sobretot a advertir que no hi havia, almenys aparentment, la voluntat de conèixer aquesta realitat. I aquesta realitat, cal conèixer-la, perquè quan vingui la possibilitat de posar-hi solucions, serà probablement tard, perquè hi haurà moltes presses a exigir del Govern de la Generalitat solucions immediates. És per això que la pregunta anava formulada únicament i exclusivament a veure què ens podien comunicar des del poder Executiu, des del Govern de la Generalitat, quant al coneixement d'aquesta realitat, i formulàvem, doncs, la pregunta en aquests termes: quina és la situació de la dotació de personal de l'Administració de Justícia a Catalunya en tots els seus diferents òrgans jurisdiccionals, inclòs el laboral, inclòs el laboral perquè encara que la jurisdicció laboral pertany, ara com ara, encara a la jurisdicció del Ministeri de Treball, en virtut de la constitució del principi d'unitat jurisdiccional, passarà, ràpidament, al Ministeri de Justícia i, no obstant això, és indiferent aquesta qüestió en la mesura que dintre del Ministeri de Justícia hi ha la Direcció General de Jurisdicció del Treball —amb un altre nom ara— que també té plantejats exacta-

ment els mateixos problemes. La pregunta es formula, doncs, i es concreta en els extrems següents: quina és l'actual plantilla orgànica en tots els seus diferents nivells? Quin és el seu règim retributiu, la seva quantificació i la seva situació administrativa? Quantes i quines són les places vacants actualment existents, i quins concursos i oposicions estan convocats per a la seva provisió?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta del Diputat senyor Casares, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans de contestar cada un dels tres apartats en què es contrau la pregunta, cal referir-nos breument al seu preàmbul lligat amb les paraules que ha pronunciat aquí el senyor Diputat. Es parla, i ha parlat, de la passivitat de les accions polítiques encaminades a l'obtenció dels traspassos de justícia i a la utilització de les facultats mínimes. Aquestes facultats mínimes, les situa —com ho ha reiterat aquí— en l'article 22 de l'Estatut on diu que a instància de la Generalitat l'òrgan competent convocarà els concursos i oposicions per cobrir a Catalunya les places vacants de Magistrats, Jutges, Secretaris i tot altre personal, d'acord amb allò que disposi la Llei Orgànica del Poder Judicial. Ara bé, en argumentar així, s'oblida que la Llei Orgànica encara no està en vigor, més ben dit, no se n'oblida perquè ho diu en el seu escrit i ho ha reiterat aquí, en parlar. Però diu en l'escrit que resulta molt convenient —encara que no indispensable— que sigui aprovada. Això, emperò, és una opinió del senyor Diputat, molt respectable i que jo compartiria íntegrament si fos en les nostres mans el fet de poder prescindir de la dita Llei i poder tirar endavant. El cas és, emperò, que l'article 22 de l'Estatut no ens dóna a nosaltres poder ni jurisdicció per a convocar concursos i oposicions, sinó que tan sols es limita a donar el dret d'instar-les, a demanar amb insistència, però no passem d'aquí. Són els òrgans competents els que ho han de fer. Val a recordar en aquest moment aquell adagi castellà que diu: «contra el vicio de pedir, hay la virtud de no dar». I això és el que ens passa, això és el que està passant, això és el que passarà possiblement —ho lamentaria molt—, però aquest no és el cas. I el cas és que aquests òrgans competents, avui el Ministeri de Justícia, tenen el criteri interpretatiu que mentre la Llei Orgànica no sigui aprovada i esmenada —car entorn seu volten més de 1.800 esmenes—, res no podem exigir perquè res no es pot fer, ja que, en aquest mateix article, tot es regula o supedita d'acord amb allò que disposi la Llei Orgànica del Poder Judicial. I aquesta Llei Orgànica encara no és aprovada.

Quant a la suposada passivitat de les accions polítiques encaminades a l'obtenció de traspassos de justícia, cal pensar —i jo prego al senyor Diputat que hi reflexioni—, que la Comissió Mixta de Traspassos es creà el mes de juliol passat i en la primera reunió es prefiguraren dues etapes. La primera: completar les transferències en curs, donant-los absoluta preferència, és a dir, les transferències que ja havien estat iniciades en el període, en els inicis de la Generalitat provisional; i en la segona

etapa es va preveure i es va acordar de donar una preferència absoluta a aquella problemàtica de la qualitat de vida, és a dir: ensenyament, cultura, sanitat i, d'una manera especial, treball, per a fer front, en la mesura possible, al problema gravíssim de l'atur. La crisi ministerial —no ho oblidem— del Govern de Madrid, setembre-octubre, obre un petit parèntesi als nostres tractes amb el Ministeri. Reprès el tracte, entrem ja a l'hora d'avui en què ja apareix —com ha dit el senyor Diputat—, a proposta nostra, a la Comissió de Traspassos, el fet de donar ja llum verda a diversos traspassos, a diverses transferències de justícia.

El traspàs de les funcions derivades de les institucions públiques de protecció i tutela de menors es troba ja sobre la taula. Fa ja tres sessions que s'està parlant d'això. Jo crec que a primers d'any ja quedarà aprovat aquest traspàs. De manera que parlar de passivitat en l'acció política tocant a justícia, res de res. Jo crec, sincerament, que en aquest curt termini s'ha fet el que s'havia de fer, s'ha donat preferència al que se n'havia de donar. No era possible pensar ahora en totes les transferències, hauria pogut provocar un veritable col·lapse, no hauriem estat preparats. No obliidi la Cambra que la Conselleria de Justícia, que es creà el mes de maig, es creà partint de zero; jo, en broma, deia que era la «Ventafocs» del Consell, res de res. Se'm va assignar exactament el cotxe oficial i res més. Ni secretària, ni local tan sols; vam haver de buscar un local en el Col·legi d'Advocats, etc., etc. I fins al mes de juliol no vam poder iniciar els tractes amb el Ministeri de Justícia, els quals s'han anat mantenint fins a la data. Ara bé, establert aquest petit i curt preàmbul, entrem en la contestació de la pregunta, que, en realitat, són diverses preguntes perquè es despleguen, es desenrotllen en diversos conceptes. Primer, quina és l'organització jurisdiccional de la Justícia a Catalunya? L'organització jurisdiccional de la Justícia a Catalunya es compon d'una Audiència Territorial situada a Barcelona, de dues Sales del Civil, on es troben adscrits cinc magistrats per Sala, de dues Sales del Contenciosos Administratiu, que jutgen en primera instància tots els assumptes propis de la seva jurisdicció. Cada Sala disposa de cinc magistrats, de quatre Audiències provincials; Barcelona amb cinc seccions, i Girona, Lleida i Tarragona cada una amb una sola secció. Cada secció te adscrits tres Magistrats i la seva competència tradicional consisteix en l'enjudiciament d'actuacions penals. Després, posteriorment, per Llei del 1968 se li assignaren certes funcions de caire civil minoritari:

Onze jutjats de primera instància civil i catorze d'instrucció penals, radicats a Barcelona capital; quaranta-dos jutjats de primera instància i instrucció, distribuïts per la resta del Principat en conjunts civils i penals; vuitanta jutjats de districte, dels quals vint-i-tres radiquen a Barcelona, són els antics jutjats municipals; trenta-vuit jutjats de pau amb plantilla auxiliar judicial, atesos per jutges laics i radicats en municipis de més de set mil habitants; altres jutjats de pau, en nombre de vuit-cents quaranta-set, que es reparteixen per tots els municipis inferiors a set mil habitants i atesos per personal llec generalment adscrit a la plantilla del mateix ajuntament. Cada partit judicial, atès com a cèdula bàsica de l'orga-

nització, compta amb un o més jutjats de primera instància i instrucció, instal·lats en la capital del partit, així com un o més jutjats de districte. Aquests últims, a més d'assentar-se en la mateixa capital, s'installen també, de vegades, en altres municipalitats, per raó de la seva intensa demografia o com a residus de jutjats de primera instància ja suprimits. La plantilla total, constituent de la nòmina judicial de l'Administració de Justícia a Catalunya, és de mil tres-cents noranta-sis, entre oficials, auxiliars i agents, als quals s'han d'afegir uns tres-cents cinquanta magistrats, jutges i secretaris, que en total s'eleva a mil set-cents quaranta-sis persones. Del total teòric de personal judicial establert a Catalunya, que hem xifrat en mil nou-cents trenta-sis persones pel que respecta a oficials, auxiliars i agents, el nombre real de places cobertes és solament de mil setanta-dues, cosa que significa que existeixen tres-cents vint-i-quatre places vacants, cobertes accidentalment per personal interí —quasi un 30%—, el qual és designat sense subjecció a normes determinades i en situacions que de vegades es prolonguen diversos anys a precari. Malgrat tot, el nivell de vacants més alarmanant es dona en les funcions superiors de jutges i secretaris, amb l'agreujant que no admeten cobertura interina.

En l'enquesta general portada a terme per l'Institut de Sociologia i Psicologia Jurídiques, l'any 1979, i que es va cobrir en el 70% de tots els jutjats de Catalunya, es va poder comprovar que quasi la meitat d'aquestes unitats judicials, tant al nivell de la primera instància com al de districte, tenien la seva plantilla incompleta. Es destacava, sobretot, la manca de jutge, l'absència del que convergia en l'esmentada figura; la pràctica totalitat de les funcions resolutòries col·lapsa i esterilitza completament el servei. Avui, això s'ha millorat molt, perquè pràcticament estan cobertes les places de jutjat a tot Catalunya.

S'ha d'advertir que els secretariats de jutjats de Catalunya funcionen avui dia gràcies al nombre d'empleats, generalment femenins, dotats d'una magnífica voluntat, però desproveïts totalment d'experiència, cosa que impedeix que els costos siguin operatius i que es pugui descongestionar la funció del personal superior.

Concretant pel que fa al personal al servei de l'Administració de Justícia a Catalunya, repartit en les quatre províncies, tal com se'ns demana en la pregunta per part del senyor Diputat, haig de dir:

Barcelona, capital i província, oficials: 314; auxiliars: 685; agents: 255. D'aquest personal, són interins els següents: oficials: 79; auxiliars: 197; agents: 62; total: 338, cosa que representa un 21% del personal interí dels funcionaris en propietat. Magistrats: 74; fiscals: 29; jutges de districte: 51; fiscals de districte: 15; secretaris: 93; metges forenses: 44.

Lleida, capital i província, oficials: 26; auxiliars: 29; agents: 21; total: 76. D'aquest personal, són interins els següents: oficials: 8; auxiliars: 3, i agents: 1; total: 12, cosa que representa un 19% del personal interí entre els funcionaris en propietat. Magistrats: 7; fiscals: 3; jutges de districte: 8; fiscals de districte: 9; secretaris: 6, i metges forenses: 7.

Girona capital, oficials: 21; auxiliars: 35; agents: 13; total: 69. D'aquest personal, són interins: oficials: 6; auxiliars: 14; agents: 9, cosa que representa un 50% del

personal interí dintre dels funcionaris en propietat. Magistrats: 10; fiscals: 1; jutges de districte: 9; fiscals de districte: 1; secretaris: 7, i metges forenses: 6.

Tarragona capital i província: oficials: 29; auxiliar: 34; agents: 22; total: 85, i d'aquests són personal interí: oficials: 2; auxiliars: 14, i agents: 3; total: 19, cosa que representa un 23% del personal interí dintre els funcionaris en propietat. Magistrats: 12; fiscals: 4; jutges de districte: 11; fiscals de districte: 5; secretaris: 18, i metges forenses: 8.

Segona pregunta: quin és el seu règim retributiu, la seva quantificació i la seva situació administrativa?

És una segona pregunta que n'inclou tres. Contestem-les ordenadament.

Règim retributiu. La Llei 17 de 1980, de 24 d'abril, estableix el règim retributiu específic dels funcionaris al servei del poder judicial i de la carrera fiscal. Les instruccions per tal d'aplicar l'esmentada Llei segueixen un índex amb una sèrie de conceptes a tenir en compte i que són: retribucions bàsiques; antiguitat, és a dir, els trien- nis; retribucions complementàries —és aquí on es troben els complements de destinació, els complements de dedicació i els complements familiars i pagues extraordinàries—; són retribucions bàsiques el sou, els trien- nis i les pagues extraordinàries. Els trien- nis es faran efectius mitjançant un increment successiu del 5% del sou inicial, corresponent a la categoria d'ingrés a la carrera o al cos a què pertanyen per cada tres anys de serveis actius. El sou té un índex multiplicador segons la categoria d'ingrés.

Sous. Carrera judicial. President de l'Audiència de Barcelona, índex: 4.50; sou: 116.438; trien- nis: 4.528; complements: això no ho tenim en les fitxes corresponents perquè el Departament ho ignora; President de l'Audiència Provincial: 103.500; trien- nis: 4.500; magistrats: 103.500 —igual—; jutges d'instrucció: 90.563 més 4.528 per trien- nis; cos de jutges de districte: 77.625 pessetes. Tot això és mensual.

Carrera fiscal. Fiscal general: 116.438 —un sou exactament igual al del President de l'Audiència. Fiscals: 103.500; advocats fiscals: 90.563; cos de fiscals de districte: 77.000.

Secretariat al servei de l'Administració de Justícia. Secretaris de Tribunals, d'Audiència i de Jutjat de primera instància: 77.625 més 3.800 de trien- nis, a part els possibles complements; cos de secretaris de jutjats de districte: 64.628 més 3.234; i cos de secretaris de jutjats de pau: 58.219.

Situació administrativa. Catalunya. La plantilla total constituent de la nòmina judicial de l'Administració de Justícia a Catalunya és de 1.396 persones, entre oficials, auxiliars i agents, als quals s'han d'afegir uns 350 més entre magistrats, jutges i secretaris, que en total s'eleva a 1.746 persones. Dels 1.396 primers, 1.072 places estan cobertes en plantilla i resten 324 places que estan cobertes per personal interí, el qual és un 30% gairebé del total.

Ara ve el detall de les quatre províncies. Barcelona: funcionaris en propietat: oficials: 167; Barcelona província: 68; auxiliars: 356 i 132; agents: 159 i 35. Funcionaris interins. Barcelona capital: oficials: 36; Barcelona

província: 43; auxiliars: 71 i 126; agents: 22 i 40; total: 338. No cal dir que aquestes notes queden a disposició del Diputat preguntant perquè són molt detallades i és molt difícil de copsar-les, i, naturalment, a disposició de la Cambra. Categoria superior. Carrera judicial: magistrats: 74; jutges de primera instància i instrucció, cos de jutges de districte: 51.

Funcionaris en propietat. Girona capital: oficials: 21; auxiliars: 35; agents: 13; total: 69. Funcionaris interins: oficials: 6; auxiliars: 14; agents: 9. Categoria superior. Carrera judicial: magistrats: 10; jutges de primera instància i instrucció: 9.

Tarragona: oficials: 29; auxiliars: 34; agents: 22. I els interins són 2, 14 i 3, respectivament.

Tercera pregunta: quantes i quines són les places vacants actualment existents, i quins concursos i oposicions hi ha convocats per a proveir-les?

Respecte a les vacants existents a Catalunya, no haig d'afegir res al que he exposat en els dos apartats anteriors, on queda ben clara la situació d'interinitat a tots els jutjats existents a Catalunya. És una situació, evidentment, greu. Únicament, en aquest respecte, pel que fa als jutjats de primera instància i instrucció de Tremp, Balaguer i Cervera, s'ha de fer constar que són les úniques vacants avui existents pel que es refereix al seu titular, és a dir, al jutge de primera instància.

Concursos i oposicions. L'única oposició convocada per ordre ministerial i publicada en el *Butlletí Oficial* número 181, de 24 de juny de 1980, és la que es refereix a la provisió de 22 places lliures i 9 places de torn restringit a Catalunya d'agents judicials. Aquesta oposició ha estat signada per dos mil set-cents sol·licitants, i es preveu la seva celebració en el mes d'abril del proper any 1981. Estan autoritzades pel Ministeri de Finances les ampliacions de plantilles dels cossos nacionals en el número següent: 400 oficials, 600 auxiliars i 25 secretaris. Prevista la seva convocatòria a la primavera, per tal de celebrar-les a la tardor.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casares desitja repreguntar o replicar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he d'agrair a l'Honorable senyor Conseller de Justícia l'explicació donada i concretament les dades que ens ha ofert.

Repasant el *Diari de Sessions* al seu dia —quan surtin publicades—, o si la Conselleria, ella mateixa, ha publicat aquestes dades, realment crec que podrem treure'n fruits molt positius.

Li haig de dir que les explicacions que ens ha donat em confirmen a mi, personalment, en la necessitat d'haver fet aquesta pregunta i, sobretot, en la preocupació que sentiem de pensar que potser des de la Conselleria de Justícia no s'estava fent tot el que en realitat es podia fer. I això, senyor Conseller, haig de dir-ho i ho torno a confirmar. Si efectivament hi ha —com era de preveure i com ja, més o menys, sabem— una quantitat tan elevada de places vacants cobertes amb interins, fonts d'intranquil·litat sempre per la preocupació d'estabilitat, aleshores, evidentment, calia pensar en la possibilitat de fer

ús d'aquest article 22 de l'Estatut. Em penso que el senyor Conseller i qualsevol Diputat coincidirem en la seva interpretació limitada, certament, limitada. La Conselleria, la Generalitat, no pot convocar concursos-oposicions, però pot, evidentment, instar l'organisme competent perquè convoqui aquests concursos. I si ell em diu i em posa per endavant l'adagi castellà que «contra el vicio de pedir, hay la virtud de no dar», jo li diria que «quien no llora no mama». (*Rialles*.)

En conseqüència, senyor Conseller, una vegada més deixi'm que li agraeixi les seves explicacions però que també li digui que, estrictament, no era voluntat d'aquest Diputat de fatigar la Cambra amb el coneixement d'aquestes dades. Ens hauria estat suficient de saber que hi havia aquesta preocupació, que aquestes dades existien, que la Conselleria estava avalant amb la seva categoria institucional aquestes estadístiques, que hi havia aquest apropament a la problemàtica; amb això ens hauria estat suficient. I era voluntat també, en fer aquesta pregunta, pretendre conèixer fins a quin punt hi havia en la Conselleria una voluntat política de resoldre aquests temes, i, malauradament, jo crec que sí, que hi ha alguna voluntat política, que hem conegut algunes dades, però que —hi insisteixo— no són suficients, perquè s'adrecen únicament a l'obtenció d'uns traspassos d'institucions o serveis certament importants i importantíssims però que no esgoten totes les possibilitats, que són actuar des de la Generalitat en tot allò que el Govern de l'Estat té com a facultat i que no li nega ni li negarà la llei orgànica del poder judicial, sense oblidar tampoc que actualment hi ha una llei orgànica del poder judicial —encara que molt antiga, però existent—, i que les facultats que té el Govern central, les pot reclamar també el Govern de la Generalitat.

Finalment, l'última preocupació d'aquesta pregunta era, en la mesura possible —que aquesta és la nostra missió—, d'estimular l'acció de govern d'aquesta Conselleria, cosa en la qual em penso que sí que hem obtingut un convenciment que així es farà. I, d'això, aquest Diputat no en dubta, perquè és coneixedor de la gran qualitat humana i de la trajectòria eminentíssima professional del Conseller de Justícia. Crec que això serà suficient perquè ell tracti de superar la situació d'aquesta Conselleria, que, si m'ho permet, no diré que està en una situació de passivitat, però certament, almenys des de la nostra posició, ens sembla que està en una situació d'atonía.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Justícia desitja intervenir novament? (*Pausa*.) Té la paraula el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Veritablement, haig d'agrair al Diputat que ha fet la pregunta el que ha representat aquesta d'estímul per a la Conselleria. L'estímul, el necessitem sempre; encara que un tingui consciència que ha fet el que havia de fer, quan es furga una mica, quan es penetra en el seu interior, s'adona que encara es podia fer més, que no té límit la dedicació a un càrrec, a un lloc, a un servei, com és la Conselleria de Justícia. Però sí que, com a descàrrec, vull exposar a la Cambra i vull exposar també al Diputat preguntant que ens ha mancat temps per a fer coses, eh? Fins al mes de

juliol de l'any passat —no, d'aquest any—, fins al mes de juliol d'aquest any no vaig poder tenir la primera entrevista amb el Ministre de Justícia, el Ministre de Justícia era el Cervera —em sembla que es deia Cervera, sí (*rialles*); el Ministre de Justícia... no sé com es deia, no me'n recordo del nom, no ho sé (*rialles*)—, fins al mes de juliol. Van venir les vacances d'agost; en el mes de juliol, la meva preocupació màxima era el problema de Santa Coloma de Gramenet i el problema d'una sèrie de ciutats de l'entorn de Barcelona, i d'uns pobles determinats, en què no hi havia jutjat de primera instància, que encara funcionaven com a jutjats municipals, com a jutjats de districte; en fi, s'havia donat el cas que a Santa Coloma de Gramenet hi va arribar un jutge un dia, a prendre possessió, i l'endemà va marxar perquè va quedar aterrit, dels centenars —per no dir milers— d'expedients que s'amuntegaven en el seu jutjat. Aleshores, la nostra preocupació principal, en aquell moment, quan encara no tenia local, quan no hi havia personal, quan no tenia antecedents, quan no tenia res de res, va ser demanar al Ministre, urgentment, que proveís aquestes places fos com fos. Ho va prometre. Vam quedar de tornar-nos a veure el setembre, i el setembre aquell Ministre ja no hi era, i el Director General de Justícia havia desaparegut, i és un altre el que hi és actualment. Però haig de dir-ho a la Cambra, i d'una manera especial al preguntant, que fa uns dies només que aquestes gestions que varem fer el mes de juliol prop del Ministeri han tingut ja un efecte que es pot ja declarar —no dic oficialment, però sí públicament— que s'han creat aquests jutjats, i s'han creat complint estrictament el que preveu l'Estatut de Catalunya. I així, ahir, o fa uns dies, molt pocs dies, deu dies potser, que el Ministeri de Justícia em va enviar el «Anteproyecto de Ley por el que se modifica la demarcación judicial en Cataluña». I en aquell «Anteproyecto de Ley» es diu que l'article 152 paràgraf segon de la Constitució determina que «los Estatutos de Autonomía establecerán la forma y supuestos en que las comunidades autónomas participarán en la organización de las demarcaciones judiciales del territorio». Perdoni la Cambra que ho digui en castellà, perquè està escrit en castellà: «Así, el artículo 18, segundo, del Estatuto de Autonomía de Cataluña, determina que corresponde a la Generalidad fijar la delimitación de las demarcaciones territoriales de los órganos jurisdiccionales de Cataluña y la localización de su capitalidad» —que és exactament el poder que ens dona l'Estatut. I diu: «Por ello, a la hora de modificar la demarcación judicial de esta comunidad, es necesario que su Gobierno se haya pronunciado sobre el contenido de esta Ley, trámite que se ha cumplido, quedando las modificaciones de la demarcación judicial de esta comunidad circunscritas a lo señalado en el informe de su Gobierno». Això es va produir en ple estiu, amb l'altre Ministeri; vam arribar a un acord perfecte en aquestes demarcacions que exigien urgentment una creació d'un jutjat i varem paraitzar uns casos de la Costa Brava en què s'interferia el problema de crear una demarcació judicial amb el problema de la demarcació territorial de Catalunya —que és a sobre la taula, que aquesta Cambra ho ha de decidir—, perquè havíem d'evitar de totes passades que una demarcació judicial creada

pogués contradir una futura demarcació territorial. I tant és així que això va endavant, que amb aquest Projecte de Llei es crea el jutjat de Badalona; es crea —per no estendre'm no ho llegeixo tot— el jutjat de Santa Coloma de Gramenet: «su partido judicial quedará formado por este municipio y el de San Adrián del Besós, que se segregarán del partido judicial de Barcelona»; es crea un jutjat de primera instància al Prat de Llobregat, el seu partit judicial quedarà format per aquest municipi, els de Gavà, Begues, Castelldefels i Viladecans, que se segregaran del partit judicial de Barcelona; es crea el partit judicial segon de l'Hospitalet de Llobregat, constituït per aquest municipi, els de Sant Boi, Cornellà, Santa Coloma i Sant Climent de Llobregat, etc.; i a l'article segon es creen els següents jutjats de districte: Blanes, Calella, Mollet del Vallès i Sitges. Això vol dir que dintre la mesura limitada, forçada, dels mesos que van de després de l'estiu fins ara, que en realitat han passat dos mesos i escaig, en què ja hi ha hagut un canvi de Ministeri, en què realment he tingut ja unes entrevistes amb els del Ministeri i hem parlat de tot això, ells fan el que poden. Em dóna la sensació que volen complir l'Estatut absolutament, però posen una espècie de barrera a voler actuar amb més rapidesa, que consisteix a dir: esperem. I aquesta és la cosa de què no puc sortir, i lluito constantment amb el Ministeri. Esperem la Llei que «està a punt de sortir», em diuen, però crec que trigarà una mica, la Llei Orgànica del Poder Judicial, perquè ells tenen por, senzillament; els fa basarda enfrontar-se, prendre decisions, com, per exemple, el President de l'Audiència, que li dic: «escolta, per què tu no prens la decisió de nomenar interins, de fer l'ús que la llei dóna al Tribunal Superior de Catalunya?», i diu «no ho puc fer, ho haig de consultar al Consell Judicial, al Consell de l'Administratura», sí, aquest nom que s'ha creat ara, i encara no està creat, i encara no hi ha una persona, un auditor responsable que m'escolti i... I, per tant, davant aquest problema de la por, parlant en plata, prefereixen no enredar-se a avançar-se a disposicions legals, i esperar que tot s'arregli quan vingui la Llei Orgànica del Poder Judicial. Jo crec que llavors, quan amb la Llei Orgànica del Poder Judicial creem el Tribunal Superior de Catalunya, aleshores disposarem d'un òrgan vàlid, d'un òrgan autèntic, d'un òrgan que tindrà una eficàcia, més que la que li dóna la llei la que li donaran les bones relacions que hem d'establir amb els jutges i magistrats de Catalunya, que és la forma que la justícia a Catalunya sigui un exemple, vagi endavant; i sobretot si tenim seny, si pensem. Una cosa que cal dir és que a Catalunya és un problema, l'explicació que hi hagi tantes vacants, que ja l'ha apuntat el senyor Diputat que ha fet la interpellació, i és que és massa cara la vida aquí, a Catalunya, i Barcelona és de les ciutats més cares d'Espanya; que els jutges necessiten un incentiu o més que els faci atractiu no tan sols aquest problema de diners, del cost de la vida, sinó també l'obligació que han d'assumir d'aprendre no solament el dret català, sinó parlar i saber el català. I això és tot.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la pregunta formulada pel Diputat no adscrit, senyor Josep Benet, que

pregunta al Consell Executiu sobre les gestions efectuades per tal de recuperar els arxius de la Generalitat. Té la paraula el Diputat senyor Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, agrair, senyor President, la petita correcció, la petita rectificació que ha fet a la relació de les preguntes a respondre oralment en aquest Ple, a allà on es diu «Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions per tal de recuperar els arxius del Comissariat d'Esports de la Generalitat.» Tal com ha dit el senyor President, la pregunta és sobre les gestions per tal de recuperar els arxius de la Generalitat, tal com fou formulada la pregunta en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 16. Crec, senyores i senyors Diputats, que el Consell Executiu de la Generalitat té el dret i el deure de recuperar el que fou patrimoni de la Generalitat dels anys trenta, perquè aquest patrimoni avui pertany a l'actual Generalitat. Estic segur que el Consell Executiu, en totes les gestions que realitzi per tal de recuperar-lo, comptarà amb el ple suport d'aquesta Cambra. Una part fonamental d'aquest patrimoni és constituïda pels Arxius de la Generalitat. Aquests arxius l'any 1939 foren en bona part incautats pels serveis d'ocupació de la ciutat de Barcelona i traslladats a diversos arxius de l'Estat, els que no foren destruïts, a arxius de l'Estat situats fora de Catalunya. Una altra part quedà en dependències d'organismes situats a Catalunya. I, finalment, una altra part havia estat ja traslladada a França en aquella data per ordre de la mateixa Generalitat. Aquesta part va ser conservada a l'exili, amb riscos evidents, pel senyor Josep Tarradellas.

Fa tres anys que es constituí la Generalitat provisional i gairebé vuit mesos que es formà el Consell Executiu de la nova Generalitat autònoma. És hora, per tant, que aquest Parlament i l'opinió pública siguin informats sobre les gestions fetes pel Consell Executiu, que em consta que n'ha fet, i que té bona voluntat de fer-ne més, per tal de conèixer exactament on es troben els arxius de la Generalitat dels anys trenta i en poder de qui. És hora també que es digui quan el Govern central tornarà a la Generalitat els arxius que té en el seu poder. Així mateix, crec que l'opinió pública i aquesta Cambra agrairien al Consell Executiu que informés sobre la data en què serà tornada a la Generalitat la part dels arxius salvada a l'exili pel senyor Tarradellas. Un suggeriment voldria fer, amb la meua pregunta, al Consell Executiu: ¿no seria possible que el Consell Executiu, en realitzar les gestions necessàries per tal d'inventariar i recuperar els fons de la Generalitat que es troben en els arxius de l'Estat i molt especialment al famós arxiu de Salamanca, inventariés també, i tractés de recuperar també, els fons que existeixen en aquells arxius que pertanyien a persones de Catalunya i a entitats polítiques, sindicals i culturals de les terres catalanes, que també foren incautats l'any 1939? Foren nombrosos els arxius d'entitats polítiques, de centres, de casals, d'ateneus populars, que foren incautats en aquell temps i que avui són, o haurien de ser encara, en arxius, com per exemple en el famós arxiu de Salamanca. Alguns em consta que han desaparegut, d'altres que han estat destruïts, però també consta que una bona part encara existeixen en aquest arxiu. Crec

que és de la màxima urgència d'aconseguir el retorn d'aquests arxius que són avui en poder de l'Estat. Cada dia que passa és més gran el risc de perdre'ls, que siguin apropiats per terceres persones, o que siguin destruïts els documents d'aquests arxius. Em consta que de destruccions d'aquestes se n'han sofert moltes, i que en el mateix arxiu de Salamanca se n'han sofert, com s'han sofert també, en l'arxiu de Salamanca, apropiacions per terceres persones. Precisament, sobre aquesta qüestió vaig presentar una interpellació al Senat, el mes de gener de 1978, interpellació que, malgrat les bones paraules i bones promeses del Ministre que em va contestar en nom del Govern, no ha tingut pràcticament cap efecte: nombrosos arxius han continuat essent destruïts, o essent dispersats, o quedant —cosa també greu— en mans de particulars o d'entitats particulars. Amb aquesta pregunta m'atreiria a fer un suggeriment al Conseller de Cultura: ¿no podria crear-se una Comissió integrada per arxivers, historiadors i parlamentaris per tal d'activar aquesta recuperació dels arxius de la Generalitat i també dels de les entitats de Catalunya i de les personalitats catalanes, els arxius de les quals foren apropiats, tenint en compte que una bona part d'aquests arxius pertanyen, o pertanyien, i continuen pertanyent de dret a entitats polítiques i a partits polítics alguns dels quals encara existeixen?

Per tot això, pregunto: Què ha fet fins ara i què pensa fer el Consell Executiu per tal de recuperar la part dels arxius de la Generalitat de Catalunya corresponents al període 1931-1939 que es troben en poder d'organismes de l'Estat i de persones que els traslladaren a l'exili l'any 1939? Què ha fet per unificar els esmentats arxius i ordenar-los? On es troba la part dels arxius que no fou apropiada pels serveis d'ocupació esmentats o que no fou traslladada a l'exili?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, en primer lloc, agraeixo una vegada més l'interès que el Diputat senyor Benet té per la tasca de la Conselleria de Cultura, perquè sempre és un estímul sentir que tens suport i, en certa manera també, que ets seguit per persones que coneixen a fons la nostra cultura i la seva organització. Sobre la pregunta que fa, diré que el Consell Executiu i a través d'ell, evidentment, aquesta Conselleria, aquest Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, ha dut a terme tres tipus d'acions. Una és una acció d'informació: en primer lloc, calia poder esbrinar on es trobava tota aquesta documentació desapareguda. En segon lloc, fer les gestions, iniciar gestions i negociacions encaminades a la recuperació d'aquesta documentació. I, en tercer lloc, la creació d'una institució encarregada de la custòdia, conservació, ordenació i servei de consulta, etcètera, d'aquesta documentació que ha de constituir una peça bàsica, i la constitueix de fet, una peça bàsica de la documentació de la història contemporània de Catalunya.

Quant a la informació, nosaltres hem pogut esbrinar que la documentació que pertanyia a la Generalitat, i

subsidiàriament també, com ho indica el Diputat senyor Benet, a d'altres institucions particulars, partits polítics, sindicats, etcètera, de Catalunya, s'ha de classificar de la següent manera. En primer lloc, hi ha la documentació apropiada, de les apropiacions realitzades a mesura de l'ocupació del territori de Catalunya per l'exèrcit de l'Espanya franquista. En segon lloc, és tota la documentació que per llei o per decret revertí a l'Estat, a partir moltes vegades ja, durant la guerra, de decrets fets a Burgos, però que van entrar en efectivitat a partir de la mateixa entrada de les tropes franquistes a Catalunya, i, després, amb altres decrets i altres ordres, moltes vegades, que es dictaven i que es dictaran durant bastants anys, com després podrem veure. Això és un seguiment que s'ha hagut de fer, evidentment, a través del *Butlletí Oficial de l'Estat*.

Un tercer grup de documentació és el que va restar, de manera tàcita o simplement en funció de la reversió o de l'atribució a institucions locals, de l'Administració local de Catalunya, d'administracions que pertanyien a la Generalitat. Concretament i bàsicament, la Diputació de Barcelona; també, per a alguns aspectes molt concrets, l'Ajuntament de Barcelona. En quart lloc, l'aplicació de les normes de selecció ideològica del nou règim, bàsicament a biblioteques, però també a biblioteques i arxius, a biblioteques que contenien arxius. Aquestes normes de selecció ideològica comportaren també la separació dels llocs habituals de conservació de part de la documentació. I en cinquè lloc, com també ha indicat el senyor Benet, la documentació que fou portada a l'exili, moltes vegades pels mateixos funcionaris, o per persones que tenien al seu càrrec les institucions corresponents, la documentació cap a l'exili i que, després, una va desaparèixer pel camí, l'altra ha estat conservada.

Un cop poguda fer aquesta classificació, hem hagut de fer un seguiment de cada un d'aquests grups. Quant al grup més important, que és el de les apropiacions realitzades durant l'ocupació del territori de Catalunya a partir de l'any 38, per les tropes del general Franco. El gran grup d'aquesta documentació apropiada es troba al archivo de la Guerra Civil, que és a San Ambrosio de Salamanca. Aquest dipòsit està format amb documentació procedent de totes les zones de l'Espanya republicana, no solament de Catalunya, tant d'arxius com de biblioteques. Malgrat el nom d'arxiu, inclou també una important biblioteca, molt important.

La presència catalana en aquest conjunt és molt superior al pes demogràfic i territorial de la part catalana de l'Espanya republicana. O sigui, Catalunya està molt representada en aquest Arxiu. Una part d'aquest material, però, fou classificada de manera molt imperfecta per serveis de l'Estat Major de l'Exèrcit, que en féu, aparentment, diversos lots. Un que passà al Archivo Histórico Militar del Estado Mayor Central de Madrid, al carrer Mártires de Alcalà, on es troba ben classificat i del qual tenen cura arxivers de l'exèrcit, encara avui dia. Un altre, que forma la Secció militar de l'esmentat Archivo de la Guerra Civil, es conserva a San Ambrosio de Salamanca. I un tercer lot format per la Sección Político-Social del mateix arxiu salmantí. La resta, de la qual no podem saber quin volum tenia, fou destruïda per

considerar-la inútil als objectius que es proposaven els que la van recollir.

Aquests objectius són els següents: aquesta documentació estava a disposició del «Tribunal de represión de la masonería y el comunismo», tribunal que la féu classificar exclusivament en funció de la utilització a fer, per tal de donar suport a les acusacions a les diverses persones que estaven encartades. Els criteris seguits per a la classificació, per tant, no foren els històrics, ni de procedències, sinó simplement les causes que s'estaven portant a terme en els tribunals militars. Això dificulta ara la seva consulta i la seva ordenació, el seu reconeixement. A aquesta dificultat, s'hi afegeix el fet que una bona part de la documentació que va ser creguda inútil per a acusació fou destruïda. Encara han sofert, aquests arxius, especialment el de la Generalitat, algunes depredacions, sigui per persones del mateix Tribunal, sigui per investigadors, o simplement per col·leccionistes que han buidat certs dossiers i expedients i els han omplert amb papers sense cap relació amb el contingut original. Són centenars els expedients que diuen «Generalitat de Catalunya», i a dintre no hi ha res que tingui res a veure ni amb la Generalitat ni amb la Guerra Civil.

El Tribunal esmentat fou suprimit al voltant de l'any 1963. A partir d'aleshores, el dipòsit documental fou posat a disposició dels investigadors encara que en condicions precàries. No fou fins el 1979 que, per Ordre Ministerial publicada al *Butlletí Oficial de l'Estat* el 21 de juny d'aquell any, aquest arxiu de Salamanca s'integrà al Archivo Histórico Nacional de Madrid, com a delegació independent amb el nom de Archivo de la Guerra Civil, com he dit abans, i dipositat provisionalment al mateix convent de San Ambrosio de Salamanca. És aquest un edifici, antic hospici d'infants, del segle XVII, que és propietat de l'Estat, i que es troba en bones condicions. Fa pocs anys, molt pocs anys, s'hi invertiren 18 milions de pessetes per a condicionar la documentació. El director, però, és el mateix director del Archivo Histórico Nacional de Madrid, i allà hi treballen funcionaris dependents directament del director de l'arxiu. Voldria aclarir que aquest arxiu és considerat per l'Estat com un arxiu propietat de l'Estat, assimilat al Archivo Nacional i sense possibilitat —això és l'opinió, evidentment, dels qui ho han dit— de ser considerat a retornar.

Jo repeteixo ara exactament les paraules que va dir el Director General del Patrimoni, Arxius i Biblioteques, en unes declaracions fetes a «El País», no sé si el 27 o el 28 de juny de 1979, però publicades el 28 de juny. Diu el següent: «Igualmente comprobará la integridad de los fondos del Archivo —cito un fragment exclusivament— y la posible falta de algunos documentos o fondos bibliográficos del mismo, con objeto de que esta Dirección General realice las investigaciones oportunas para su restitución en su caso». Hi ha molts casos en què documentació va ser retornada a Ajuntaments, reclamada per alcaldes i en època franquista. I aquesta documentació pretén que sigui fins i tot restituïda a l'arxiu de Salamanca. «La política seguida con este archivo ha sido idéntica a la mantenida por la Dirección General con otros archivos de organismos desaparecidos: Organización Sindical, Dirección de Seguridad, y de la Guardia Civil. En cuanto

a los antecedentes políticos de organización clandestina, movimientos nacionales, etc., etc. Finalmente, la Dirección General quiere recordar también, en primer lugar, que la documentación del archivo de Salamanca es de carácter nacional, y debe estar confiada a la Administración Central». Pensem que ja hi havia la Generalitat republicana, perdoneu, provisional, quan foren fetes aquestes declaracions. «En segundo lugar, esto no implica necesariamente, ningún traslado desde Salamanca, lo que vendría precedido de un estudio y sería informado oportunamente a la opinión pública».

Nosaltres, per primera vegada, hem pogut fer una inspecció del contingut d'aquest Arxiu, i hem arribat a la conclusió següent. Només a la secció de Salamanca, la de Madrid ha estat per a aquesta finalitat inaccessible, a la secció militar de Salamanca, hi ha 14.286 lligalls, hi ha tots els papers de l'Estat Major Republicà, dels fronts de Catalunya, que representen, probablement, una... no es pot dir, no es pot valorar perquè els lligalls, ho torno a repetir, estan molt barrejats, però s'ha d'aproximar, evidentment, a més d'una quarta part i menys, però, de la meitat. Després hi ha una part que és la Sección Político-Social, que és la més important, encara que tingui menys lligalls, perquè són lligalls molt més gruixuts, 7.527 lligalls, els quals estan classificats, en principi, per províncies, però amb una gran barreja de continguts, perquè dintre de Barcelona es troben coses de Jaén, i dintre d'altres províncies es troben coses de Barcelona o d'altres províncies catalanes. Al costat de la documentació de la Generalitat, que conté aquesta Sección Político-Social, hi ha la documentació de sindicats com la UGT, la CNT, el CADCI, el Sindicat Agrícola-Cooperatiu de Lleida, i partits com, bàsicament, Esquerra Republicana de Catalunya. Semblen, alguns d'ells, arxius bastant complets. Es tracta de documentació residual d'arxius evacuats a corre-cuita en d'altres casos, i tot aquest material està amb uns índexs per a poder ser consultat, però, ho torno a repetir, índexs que no sempre donen la pista adequada pel gran canvi i el gran buidatge de carpetes i reompliment amb documentació falsa per a fer veure que no es reduïa el contingut de l'arxiu.

Per donar algun exemple del que hem trobat, per exemple de la província de Lleida, una de les menys representades, hi ha 65 lligalls, en els quals es troben el Sindicat Agrícola de Lleida, l'Arxiu de la Cooperativa Popular Lleidatana, del Casino Ferroviari, de la Federació Local de Sindicats Units de la CNT-AIT, de la Collectivitat Camperola de la CNT «Adelante», de l'Exèrcit de l'Est, del PSUC de Lleida, de Sanitat, de la CNT, de la FENEC, del Sindicat Petrolífer, del Sindicat d'Estudiants, de la UGT, del Sindicat Unit i Regional «Llum i Força», de la CNT del Palau d'Alglesola. Hi ha una quarantena de lligalls del Sindicat Agrícola Cooperatiu de Lleida, amb les fitxes dels socis, de la UGT, del Bloc Obrer i Camperol, amb la llista de cotitzacions, del Tribunal Popular de Lleida, estadístiques dels Departaments de la Generalitat a Lleida, de periodistes del Front Roig, Sindicat de la Fusta, Sindicat Agrícola, Divisió Ascaso de la CNT, Solidaritat Internacional Antifeixista, Milícies Populares, Brigades Internacionals, Front Popular d'Andorra —m'imagino que vol dir d'Aragó—, llistes

de la FAI, fitxes de la CNT, etc. Però, per exemple, a dintre dels 2.721 lligalls de Madrid, es troben lligalls de la Generalitat, de l'alcaldia de Figueres, se'n troben de Sant Feliu de Llobregat, es troba tot el lligall de l'Estatut de Catalunya del 32, les actes de les Comissions Mixtes, es troba l'acta de la Conselleria de Defensa de la Generalitat, del Comitè de Milícies Antifeixistes de la Generalitat, la correspondència de Marcellí Domingo, i serveis correccionals de la Generalitat. Tot això dins de la província de Madrid, cosa que indica ja el caos en què es troba l'ordenació. De Barcelona hi ha 1.876 lligalls, més dos fitxers de militars desafectes a la República. Això representa, a Barcelona només, 550 metres de prestatgeries, on es troben 236 lligalls de la Generalitat de Catalunya, amb aquest nom, sense ni especificar. Després n'hi ha de Belles Arts de la Generalitat, l'arxiu Cambó, l'exposició d'art català a París, de sacerdots morts, de canvi de presoners. No voldria cansar la Cambra amb la lectura de les nostres investigacions que s'han fet a l'Arxiu de Salamanca, per a saber què és el que hi ha. Hi ha 1.050 cartells polítics, en gran part catalans. Hi ha una secció de fullets, hi ha 7.000 volums a la Biblioteca i Hemeroteca en gran part catalans, hi ha l'arxiu de la Maçoneria, on hi ha fitxes de 200.000 persones afectes a la Maçoneria, fetes, evidentment. Hi ha tota la documentació del Tribunal per a la repressió de la maçoneria i el comunisme, etc., etc., etc.

Bé, davant d'aquests fets, evidentment hi ha hagut algunes accions parlamentàries a Madrid, a més de l'esmentada i feta per l'aleshores Senador Benet, i suposo que ara també, però m'hi refereixo com a Senador. Hi ha també, el 18 de març d'aquest any, una interpellació feta pel Diputat senyor Senillosa, una moció més que una interpellació, avalada pel senyor Fraga Iribarne, en la qual demanava la reclassificació dels fons documentals de l'Arxiu de San Ambrosio de Salamanca, i que després de reagrupats, fossin traspassats a la Generalitat de Catalunya, els que pertanyessin a la Generalitat de Catalunya, evidentment. Fins ara, que jo sàpiga, el Ministeri de Cultura encara no ha respost, encara aquesta moció. Caldria, em sembla, per tant, demanar als parlamentaris catalans de Madrid que sigui contestada, i exigir, a partir d'aquesta moció o d'altres que es puguin presentar, la devolució d'aquests fons. Això paral·lelament, evidentment, a l'acció de la Generalitat, però partint d'una situació legal que jo crec que no és vàlida, però que és legal, evidentment, que és el fet que és assumida com a propietat de l'Arxiu Nacional de Madrid. Bé, aquest és un dels aspectes, el de la documentació apropiada.

Hi ha, però, els altres aspectes: la reversió a l'Estat —per una Ordre Ministerial del Ministeri d'Educació Nacional, del dia 18 de gener de 1939, o sigui, poc temps abans d'entrar a Barcelona— de diversos arxius de l'Estat, i de la documentació que es trobava en arxius que depenien de la Generalitat. Així, per exemple, trobem que els arxius de l'Audiència, i per tant del Tribunal de Cassació de Catalunya, els arxius de les institucions pedagògiques i educatives de la Generalitat, d'Hisenda, etc., foren atribuïts a diversos arxius administratius que el nou Estat franquista anava creant a Barcelona i amb les

lleis de Burgos per a substituir les dependències administratives, de la desapareguda Generalitat.

Tampoc no vull llegir aquí la llista d'arxius perquè em sembla que, si els Diputats volen tenir més informació, ja els la donaré. Després hi ha també casos molt concrets, com per exemple la Biblioteca d'Esports de Catalunya, una important biblioteca, no pas pel nombre sinó per la seva vàlua històrica, amb importants llibres sobre esport dels primers segles de la impremta. Eren 2.917 volums, però tots molt valuosos. Va ser adquirida i pagada per la Generalitat el 1935 —anteriorment havia estat d'una institució privada—, el 1939 passà al Comitè Olímpic Espanyol de Madrid, i el 1967 entrà a formar part, on encara es troba, de la Biblioteca Deportiva Nacional, del Centro de Documentación e Información de l'INEF, de Madrid. És una altra de les realitats que actualment es troben en gestions, que seria ara molt llarg d'esmentar.

Després hi ha més exemples encara, biblioteques tan importants com la Biblioteca de l'Institut-Escola de la Generalitat, que estigué a l'Institut Verdaguer d'aquest mateix parc de la Ciutadella, fins fa pocs anys com a biblioteca, però per manca d'aules fou mal posada en unes golfes on encara esperem que es trobi, tancada amb pany i clau. Espero que el dia que la Generalitat es faci càrrec de l'ensenyament mitjà, aquesta Biblioteca, si encara hi queda alguna cosa, pugui ser recuperada per al país.

Bé, el tercer dels grups en què es troba aquesta documentació desapareguda de la Generalitat, durant la Guerra Civil, és la que es troba conservada per institucions locals catalanes. Una part important d'aquesta es troba a la Diputació provincial de Barcelona, en diverses dependències, en algunes de les quals, en molt mala situació, com per exemple en els baixos de la Casa de Convalescència, en locals que són, que haurien de ser d'ús de l'Institut d'Estudis Catalans, i que no poden ser utilitzats per una acumulació de documentació que procedeix de la Mancomunitat de Catalunya, de la Generalitat Republicana, i de la mateixa Diputació provincial, a part de dipòsits de documentació d'altres procedències que s'hi troben dipositats. Després hi ha també, per exemple, totes les publicacions de la Generalitat i biblioteques sectorials de la Generalitat, de treball, que es troben incorporades —estranyament— a la Biblioteca del Museu d'Art de Catalunya, que em sembla que es troba adjunt a aquest edifici d'aquí.

Aquí hem fet gestions, però aquestes gestions de moment no han donat fruit perquè calia —segons sembla—, per part de les Corporacions respectives, clarificar exactament la propietat d'aquests fons, però em sembla que després d'aquesta interpellació, d'aquesta pregunta —perdoneu—, que tan oportunament ha fet el Diputat senyor Benet, les Corporacions s'hauran sensibilitzat de la necessitat de retornar aquesta documentació bibliogràfica i, sobretot, documental a la Generalitat.

En quart lloc, hi ha la documentació apartada dels seus llocs d'origen a conseqüència de les normes de selecció ideològica aplicades pel nou règim. I perquè entengueu, perquè es vegi què és el que es va fer, i la seva aplicació, hi havia a cada província un Patronat que aplicava aquestes normes, a partir del 39, que diu: «para re-

gular lo preceptuado en el artículo tercero de la Orden de 16 de setiembre de 1937, se expresó la necesidad de retirar de las Bibliotecas públicas y centros de cultura, toda publicación que sin valor artístico-arqueológico reconocido, sirva, por su lectura, para propagar ideas que puedan resultar nocivas a la sociedad, entendiéndose por tales las que contengan ideas disolventes, conceptos inmorales, propaganda de doctrinas marxistas y todo cuanto signifique falta de respeto a la dignidad de nuestro glorioso ejército, atentados a la unidad de la Patria, menosprecio a la religión católica y todo cuanto se oponga al significado y fines de nuestra Cruzada nacional». Aleshores, aquesta circular ordenava que «las fichas correspondientes sean apartadas y de los libros se formarán tres grupos». El primer: «obras pornográficas de carácter vulgar sin ningún mérito literario». Segon: «Publicaciones destinadas a propaganda revolucionaria o a difusión de ideas subversivas sin contenido ideológico». Tercer: «Libros y folletos con mérito literario o científico que por su contenido ideológico puedan resultar nocivos para lectores ingenuos o no suficientemente preparados para la lectura de las mismas. (*Rialles.*) Las de los dos primeros grupos serán destruidas —però sabem que això no es va fer sempre, sinó que moltes vegades van ser utilitzades amb finalitats no sempre respectuoses amb la propietat pública del fons—, las del tercero, guardadas en cada Biblioteca en lugar no visible ni de fácil acceso al público y sólo utilizables con permiso especial». Evidentment, la circular era molt més llarga i no la llegiré. Amb això van desaparèixer aquesta documentació i aquests llibres. Algunes vegades pot ser recuperable, però és molt difícil saber on van anar a parar. Finalment, el cinquè grup és el que els responsables de la Catalunya republicana van endur-se cap a l'exili dels quals moltes vegades és molt difícil fer el seguiment, especialment d'aquelles persones que han desaparegut, o d'aquelles institucions que s'han dissolt, que s'han escampat per tot arreu del món; però hi ha alguns grups importants, com ha esmentat el mateix Diputat senyor Benet: el que és en poder del senyor Tarradellas, que jo —creient interpretar bé les seves repetides declaracions— estic convençut que després de deixar al Monestir de Poblet, en unes sales que ell va manar, va fer construir amb aquest objecte, el seu arxiu personal, el que no és personal, sinó que és de la Generalitat, això, quan —interpreto les seves paraules, no dic les meves— la Generalitat tingui un lloc per a posar-ho, ho retornarà a la Generalitat. També he de dir que per altres conductes sé que el senyor Tarradellas, l'Honorable senyor Tarradellas, també guarda l'únic exemplar conservat de la Biblioteca del Parlament de Catalunya que va ser destruïda el 1939 i de la qual va restar un sol exemplar.

Finalment, també voldria esmentar —finalment, dins d'aquesta relació— el document que va ser portat a l'exili, la documentació que és objecte del preàmbul de la pregunta que fa el Diputat senyor Benet. Evidentment, tal com ell ja diu, un dia el senyor Antoni Agulló, que es va presentar com a antic funcionari del Comissariat d'Esports de la Generalitat, va informar a la Generalitat —concretament a la Direcció General d'Esports— que en plena retirada, el 24 de gener de 1939, va enterrar, per

ordre dels seus superiors, els arxius del Comissariat d'Esports de la Generalitat en un punt concret de les comarques gironines, exactament dins d'un canyar. Aleshores, a partir d'aquesta informació s'ha fet una indagació a través de la qual s'ha identificat el lloc com l'antic camp de Vol de Vela de la Generalitat, conegut com la Jueria Gran, al terme municipal de Sant Gregori, molt pròxim a la ciutat de Girona. De primer antuvi, els actuals propietaris es van sorprendre de la possibilitat que a la Jueria Gran hi hagués un camp de vol, va ser comprovat, i un cop certificat exactament el lloc i confirmada la informació, la Diputació de Girona ha ofert els seus serveis tècnic-jurídics per endegar la negociació amb els propietaris, a fi d'obtenir el permís necessari per a recercar els arxius suposadament enterrats en la seva finca, a la d'aquests senyors, a la vessant nord d'un edifici medieval conegut com la Jueria Gran. Després d'una difícil negociació, finalment, el 12 del mes passat, es va arribar a fer un conveni —un contracte, concretament—, i concretament el dia 18 de desembre —em sembla que és demà o demà passat— s'inicia l'excavació per a veure si és veritat que existeix aquest arxiu.

Finalment, voldria dir que, a part de les gestions i a part de la indagació de la magnitud i d'on es troben aquests fons desapareguts durant la guerra civil, especialment al final i els primers anys de la postguerra, hi ha hagut la creació d'aquesta Institució que jo he esmentat al començament i que no és altra que l'Arxiu Nacional de Catalunya, la qual, entre altres comeses, evidentment, té la de poder aplegar aquesta documentació, que és nombrosíssima i que no es pot fer amb un espai petit —de l'espai, ja en disposem—, i de la qual, d'altra banda, també hem nomenat el Director, que és Casimir Martí, i el nomenament del qual ha sortit en el *Diari Oficial de la Generalitat*. I també estem en vies de contractació del mínim personal necessari per a poder fer aquesta custòdia, moltes vegades restauració de la documentació, perquè, per exemple, la que hi ha a la Casa de Convalecència ha sofert repetides mullenes, i després perquè, un cop ordenat mínimament i classificat i fitxat, pugui ser ofert al servei dels investigadors. Jo crec que amb aquesta informació em sembla que puc donar, doncs, satisfacció a la pregunta que ha fet el Diputat senyor Benet. Jo crec, d'altra banda —el que ell ha dit és molt important—, que el suport d'aquest Parlament, el suport de totes les forces cíviques, intel·lectuals i polítiques de Catalunya pot ajudar, a través de les accions de negociació i de les accions fins i tot de presència de la posició catalana —que en aquest cas deu ser unànime en el Parlament espanyol yo crec que pot portar, en definitiva, el retorn de tota aquesta documentació i la més important de totes, la que es troba en el Convent de San Ambrosio de Salamanca.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Benet desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, exactament avui he d'agrair ben sincerament al Conseller, jo diria, l'exemplar exposició i l'exemplar informació que ens ha donat a la Cambra sobre aquest problema que jo considero molt important. Ha estat

ampli, ha exposat casos concrets —que podia haver ampliat molt i que jo també podria ampliar molt—, i, per posar simplement una anècdota curiosa per a completar les que ell ha dit, jo recordaria que aquest famós arxiu de Salamanca, com que feia molt fred, feia molt fred, i calia encendre les estufes durant molt de temps, les estufes s'encenien amb exemplars de periòdics de començament de segle, exemplars que, molts d'ells, d'aquests periòdics, eren potser únics en el món, perquè els conserges, els guàrdies civils retirats que feien de conserge, consideraven que si l'arxiu no era de la «guerra civil de España» o de la «guerra de liberación» —la «guerra de liberación» era del 36 al 39—, llavors tots els papers anteriors al 36 consideraven que sobraven. I així es van cremar milers i milers de periòdics en aquest famós arxiu de Salamanca. Vol dir que cada dia que passa —i avui jo no me'n fio del que està passant en l'arxiu de Salamanca, no me'n fio gens ni mica, i crec que el senyor Conseller tampoc no se'n fia, perquè tots ens coneixem en aquest país, sobretot en el ram dels que més o menys ens fiquem en la història.

Jo li agraeixo molt que hagi fet esment, per exemple, que allà es troben, entre altres papers de la Generalitat, les Actes de la Comissió Mixta dels Traspassos de Serveis, això que estem fent ara. Si els nostres Consellers volent dir: «a veure, com van anar aquestes Actes, qué va passar exactament?», doncs, o han d'anar a Salamanca o han de demanar a la representació de l'Estat que els permeti de consultar aquestes Actes. Jo crec que seria molt normal que aquestes Actes avui fossin en mans de la nostra Generalitat. No, continuen a Salamanca.

Hi ha, com ha dit molt bé, els papers del senyor Cambó, i entre els papers del senyor Cambó hi ha els passaports del senyor Cambó, perquè allà hi va anar a parar tot, tot el que vulgueu. Ara bé, volums, em sembla també, de biblioteques com, em sembla, la de Rovira i Virgili i molts altres papers i material. Tot això, per què? I aquesta és la pregunta que nosaltres ens hem de fer. Simplement perquè és un botí de guerra i això és el que hem de dir en aquesta Cambra, d'una manera molt clara: botí de guerra, botí de guerra, en virtut del Ban d'Ocupació de Barcelona, donat pels «Servicios de ocupación de la ciudad de Barcelona», en què en un dels seus punts —crec que és el punt sisè—, es diu concretament que s'apodera de tot el material, de tota la documentació de tota mena d'organismes i entitats que hi ha a Catalunya de signe polític, sindical, cultural, etc. I és en virtut d'aquest botí de guerra que això s'arrabassa a Catalunya, i s'arrabassa a la Generalitat, a aquesta Generalitat d'avui, que diuen que és la continuació de la Generalitat del 36, del 39, gràcies, precisament, a la recuperació d'una Generalitat provisional a través de la personalitat del President de la Generalitat a l'exili. Sí, som els continuadors d'aquella Generalitat, i això no ens ho pot negar ningú. Que no ens ho volen tornar, que tots els funcionaris de Madrid no volen tornar res, és evident, però tampoc no volien donar l'autonomia, però vam arrabassar l'autonomia. I després, en certs casos, doncs, ens han tornat coses. Crec que fa pocs dies la Conselleria, precisament de Cultura, ens va informar i va fer una exposició d'uns

quadres que també eren arrabassats com a botí de guerra i que van ser tornats pràcticament sense gairebé ni demanar-los. Vol dir que també es tornen les coses. Jo puc dir que mentre hi havia de Ministre de Cultura el senyor La Cierva s'havia acordat que es podia arribar a un acord amb prou facilitat. Ara bé, tot això costa, perquè aquests arxius sabem que no es volen tornar, entre altres raons perquè molta gent preferiria destruir-los, perquè el que es vol és destruir una part de la documentació que fa referència a una història que molta gent voldria oblidar. I nosaltres el que hem de fer és posar tots els nostres esforços perquè no es destrueixi, com s'estan destruint i s'han destruït tots aquells arxius que ara fa dos anys i mig en el Parlament o, concretament, en el Senat, vam reclamar alguns senadors —el que us parla, en aquell moment senador, però també un senador socialista que avui no ho és, Hernández Viagas, que es va sumar a la meua petició i, d'una manera emocionada, va reclamar que es conservessin tots aquests documents. Però tots aquests documents nosaltres sabem que majoritàriament han estat destruïts, dispersats o han tornat a ser arrabassats per certes personalitats o per certs grups més o menys clandestins. No ens ho volen tornar, és natural. Però aquí ve el que jo demano al Conseller de Cultura: que cal la màxima energia. Cal la màxima energia. I abans jo he ofert el suport... Jo estic segur que a aquesta Cambra, interpretant el desig de tots els Diputats, jo estic segur que també hi puc oferir el suport dels Senadors i Diputats de Madrid. I per això li deia que quant a allò que no va voler fer el senyor Martín Villa —i sabia molt bé per què no ho volia fer— de crear una Comissió amb parlamentaris, amb parlamentaris de Madrid, amb historiadors d'història contemporània i amb arxivers que s'ocupés de classificar i de retornar a cadascú allò que era seu —i voldria dir, entre parèntesis, que a alguns partits, se'ls ha tornat algunes coses, fins i tot de l'arxiu de Salamanca, que quedi ben clar, que quedi ben clar; per tant, la Generalitat no pot ser menys que certs partits, als quals s'ha tornat material que era a Salamanca—, aquesta Comissió podria tenir una força moral enorme. I voldria recordar, senyores i senyors Diputats, que a Portugal, quant a la qüestió dels documents oficials de l'antic règim, es van poder salvar i recuperar precisament amb una creació d'aquest tipus, amb una Comissió en la qual eren presents els parlamentaris, perquè, ho repeteixo, els parlamentaris també són representants de molts d'aquests partits o podríem trobar parlamentaris representants de tots aquests partits, pràcticament de tots, que tenen allí una gran part dels seus arxius.

Jo demanaria —ja sé que no és en aquest tràmit de preguntes, però amb la benevolència del President— que el senyor Conseller examínés aquesta possibilitat de crear aquesta Comissió que, ho repeteixo, podria ser formada per parlamentaris de Madrid, parlamentaris d'aquí i les persones del món dels historiadors, arxivers i de les altres persones que el Conseller cregués oportú. Una Comissió que tingués la força moral suficient per a reclamar a Madrid allò que és nostre i que continua en poder de l'Estat, només en virtut d'un botí de guerra que ens ha de ser retornat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, no voldria afegir gran cosa més al que ja he dit abans, tornar a agrair l'interès —que no sóc jo qui ho agraeix, em sembla que ha de ser el país qui ho agraeix—, l'interès de tots nosaltres, en aquest cas del senyor Benet, per la recuperació d'una cosa que és nostra. Jo estic d'acord amb el senyor Benet que això s'ha de reclamar i que la millor manera de reclamar-ho és que sigui una reclamació unànime. Això pertany no a un sector ni a una institució, sinó a tot el poble de Catalunya.

Jo, per part meva, no regatejaré esforços perquè aquesta reclamació pugui ser feta amb la màxima força possible que pugui donar una àmplia representació. I aquí sí, però, que és imprescindible que la reclamació es faci també al Parlament de Madrid.

Simplement, doncs, em comprometo, i això ho dic clarament, a fer aquesta gestió, però, evidentment, el seu

èxit depèn de la unanimitat amb què sigui feta. Espero que tots vosaltres hi ajudaran.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, el debat d'aquestes dues darreres preguntes —i especialment de la darrera— ha durat molt més del que el Reglament preveu. Aquesta Presidència voldria que això no servís de precedent, i d'ara endavant tractarem d'aplicar el Reglament de manera més estricta. És cert que l'interès d'aquestes qüestions tractades mereixia potser dedicar-hi més temps, però de totes maneres repeteixo que ha de ser considerat com quelcom d'excepcional.

S'ha acabat el temps que la Mesa havia acordat que es podia esmerçar en preguntes aquesta tarda, i per tant anem a suspendre la sessió.

La sessió es reprendrà demà, a les 4 de la tarda, continuant el debat sobre els traspassos de serveis. Tocarà el torn a les intervencions dels Grups.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de nou i un minut del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
 - 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
 - 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
 - 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.
-

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

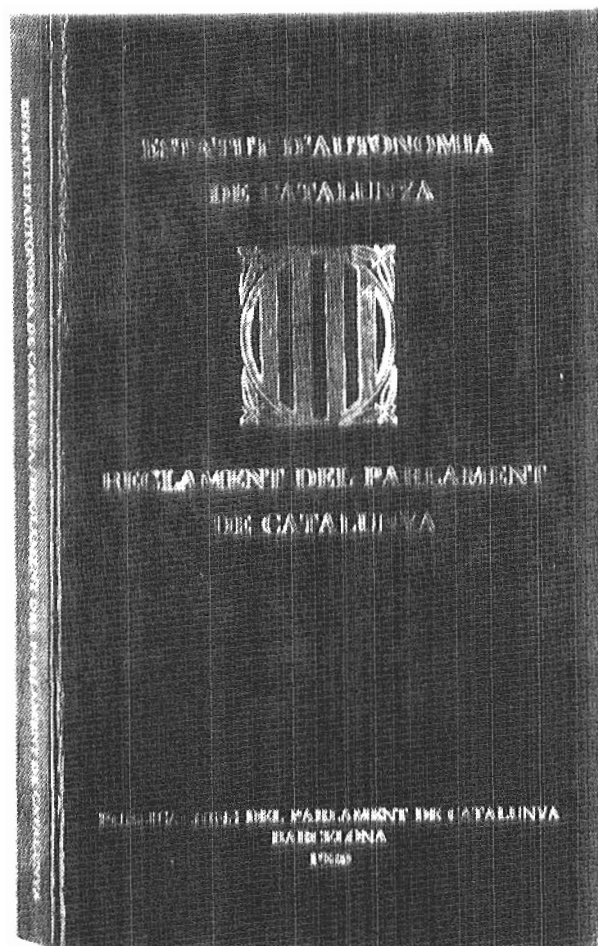
Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80